

ဝန်ရင်း

Read on the move

ထက်မြက်

လူအ

နှင့်

အခြားဝတ္ထုတိုများ

ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတိုများစုစည်းမှု

စာရေးသူ၏ အမှာစကား

ပထမစစ်အစိုးရခေတ် ၁၉၈၂ ခုနှစ်က နိုင်ငံရေးမှုဖြင့် ကျွန်တော်သည် ထောင် ၅ နှစ် ကျခံ လေသည်။ ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် အထွေထွေလွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်နှင့် လွတ်လာပြီးနောက် ၂ နှစ်တွင် ထပ်မံအဖမ်းခံရပြီး ပုဒ်မ ၅ ည ဖြင့် ၅ နှစ်ထောင်ဒဏ်အချခံရပြန်သည်။ ၁၉၈၄ ခုနှစ်တွင် အင်းစိန် ထောင်မှနေ ပြည်ထောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခံရပြန်သည်။ ယခုဘာသာပြန်ဝတ္ထုတိုများထဲမှ တချို့တစ်ဝက်မှာ ပြည်ထောင်တွင် ရေးခဲ့သော ဝတ္ထုများဖြစ်၏ ။ စစ်အစိုးရခေတ်တွင် ပြည်ထောင်သည် ကျွန် တော်ဖြတ်သန်းခဲ့ဖူးသော ထောင်များအနက် ထူးခြားသော ထောင်တစ်ထောင်ဖြစ်လေသည်။ အထူးသဖြင့် ထောင်ကို အုပ်ချုပ်သော ထောင်ပိုင်၏ သဘောထားပေါ်တွင် ထောင်ကျများ၏ တင်းကျပ်ခြင်း၊ ချောင်ချိခြင်းများကို ကြုံတွေ့ရလေသည်။ မှတ်မှတ်ရရ ပြည်ထောင်ပိုင်ကြီးများမှာ ဦးတင်ထွန်းဆိုသူဖြစ်၏ ။ သူသည် စစ်တပ်မှ အရာခံဗိုလ်ဘဝဖြင့် အနားယူပြီးနောက် အကျဉ်းဦးစီး ဌာနသို့ ပြောင်းရွှေ့ရာတွင် ပြည်ထောင်ပိုင်အဖြစ် တာဝန်ကျလေသည်။ သူက သူအုပ်ချုပ်ရသော ထောင်ကို စံပြထောင်ဖြစ်ချင်သည်ဟု ကျွန်တော်တို့နှင့် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ကိုလိုနီခေတ် က အကျဉ်းထောင်များအကြောင်း ပါလီမန်ခေတ်က အကျဉ်းထောင်များအကြောင်း သူက မေး သည်။ ကျွန်တော်မှာ ထိုကိုလိုနီခေတ်နှင့် ပါလီမန်ခေတ်က အကျဉ်းထောင်ဘဝကို မကြုံခဲ့ဖူးသော် လည်း ထိုခေတ်က ထောင်ကိုအကျဉ်းထောင်အဖြစ် မယူဆဘဲ ပြုပြင်ရေးစခန်းအဖြစ် သတ်မှတ်ပုံ၊ စာရေးဆရာများ စာအုပ်များရေးခဲ့ပုံ၊ ဗန်းမော်တင်အောင်၊ လူထုဦးလှ၊ သခင်စိုး၊ သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်နု စသူတို့မှာ ထောင်ထဲစာအုပ်များ၊ နိုင်ငံရေးစာတမ်းများပါ

ရေးခွင့်ရခဲ့ပုံတို့ကို ပြောပြခဲ့သည်။ ထိုအခါ သူက ကျွန်တော်တို့ကို စာရေးခွင့်ပေးကာ နိုင်ငံရေးနှင့် လွတ်လပ်သော၊ ထောင်အတွင်း ရေးများ မပါသော စာများဖြစ်ပါက လွတ်လျှင် ပြန်ပေးပါမည်ဟုဆိုပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ်သိမ်းဆည်း ထားပေးခဲ့ပါသည်။

စာရေးခွင့်ရသည့်အချိန်ကာလတစ်ခုအတွင်း တချို့စာအုပ်များကို ဘာသာပြန်ဖြစ်သလို ယခု ဝတ္ထုတိုများကိုလည်း ဘာသာပြန်ဖြစ်လေသည်။ ရေးဖြစ်သည်မှာလည်း အိမ်မှပို့သော စာအုပ် များကို အခြေခံပြီး ရေးရလေသည်။ အယ်လ်ဘာဒိုမော်ရေးဗီးယား၏ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ကိုလည်း ဖတ်ရသလို အမေရိကန်စာရေးဆရာကြီးများ၏ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ကိုလည်း ဖတ်ရသဖြင့် အချိန်ရ လျှင် ရသလို ရေးဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ထိုထဲမှ Mary Wilkings Freeman ၏ A Village Singer ဆိုသော ဝတ္ထုဆိုလျှင် ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။ လူ၏ ဣဿာမစ္ဆရီယကို ဖွဲ့ဆိုထားသည် မှာ အလွန်ပင် ပီပြင်လှသည်။ ခရစ်ယာန်ဘုရားကျောင်းမှ ဓမ္မတေးကို သီဆိုရသော ကျေးလက်မှ အဆိုတော်တစ်ယောက်၏ ဘဝနှင့်ခံစားချက်ကို ရေးထားခြင်းဖြစ်လေသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ဘုရားကျောင်းတွင် ဘုရားသခင်ထံ ဝတ်ပြုစဉ် ဓမ္မတေးအဖွဲ့သည် အမြဲဓမ္မတေးများ သံပြိုင်ဆိုလေ့ ရှိ၏ ။ ထိုအဖွဲ့ထဲမှ ခေါင်းဆောင်အဆိုတော်သည် အသံအလွန်ကောင်းကာ ထိုအဖွဲ့ကို ဦးဆောင် ပြီး ဘုရားကျောင်းမှ အော်ဂင်နှင့်အတူ ဘုရားလာရှိခိုးသော ဧည့်သည်များအား အပတ်စဉ် သီဆို ပေးလေ့ရှိပါသည်။ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များအဖို့ တနင်္ဂနွေနေ့သည် ဘုရားကျောင်းတက်ရသော မွန်မြတ်သောနေ့ဖြစ်လေသည်။ အဓိကဇာတ်ဆောင် ကင့်ဒွေဝှပ်ကွန်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးမှာ ဘုရားကျောင်းအဆိုတော်အဖြစ် နှစ်ပေါင်းများစွာ တာဝန်ယူပြီးနောက် အသက်ကြီးရင့်လာသော အခါ ယခင်လောက်အသံများ မကောင်းတော့ပေ။ ထိုအခါ သူမနေရာသို့ အသံကောင်းသော မိန်းမ ပျိုအဆိုတော်တစ်ယောက်ကို အစားထိုး၏ ။ အမျိုးသမီးကြီးမှာ သူဆိုနိုင်ဆဲဟု ထင်နေသည်။ သူအသံကျလာသည်ကို ပရိသတ်ကသာ သိသည်။ သူကမူ

မိန်းမပျိုလေးနှင့် အပြိုင်ဆိုနိုင်သေး သည်ဟု ထင်နေ၏။ သူ့ကို ဖယ်ရှားချင်၍ အဓိကနေရာမပေးခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဘုရားကျောင်းကော် မတီကို မကျေနပ်ပေ။ ထိုဝတ္ထုမှာ လူ၏ ခံပြင်းစိတ်၊ မနာလိုစိတ်တို့ကို စာရေးသူ သဘောပေါက် အောင် ရေးပြနိုင်သော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။ အမေရိကန်စာရေးဆရာ Paulhorgan ၏ To the Mountains ‘တောနဲ့တောင်ဆွယ်’ ဆိုပါက ဆယ်ကျော်သက် လူငယ်နှစ်ယောက်၏ စွန့်စား ခန်းကို ရေးပြထားသည်မှာ အားကျစရာ၊ အတုယူစရာ လူငယ်များ၏ အားမာန်ကို ဖော်ပြသော ဝတ္ထုဖြစ်လေသည်။ ယခုစာအုပ်ထဲမှ မော်ရေးဗီးယား၏ ဝတ္ထုများဆိုလျှင်လည်း အနောက်တိုင်း ဥရောပယဉ်ကျေးမှုနှင့် အီတလီလူမျိုးတို့၏ လူနေမှုစရိုက်ကို ဖော်ပြထားသလို လူ၏ အတွင်းစိတ် ကို အသေးစိတ်ဖော်ပြထားပါသည်။ ချက်ကော့ဗ်၏ ဝတ္ထုများမှာ လူ၏ စရိုက်ကို အကွင်းသားဖြစ် အောင် ရေးခြယ်ပြ၏။ စာရေးဆရာများ၏ တစ်ဦးချင်းအတွေး၊ အရေးအသားအဖွဲ့အနွဲ့စသည်များ ကို ယခုစာအုပ်တွင် ဖတ်ရှုနိုင်လေသည်။

နှစ်ပေါင်း များစွာလည်းကြာခဲ့ပြီဖြစ်၍ ကျန်ဝတ္ထုများကိုမူ မရှာဖွေနိုင်တော့ပေ။ လက်လှမ်း မီရာ ရှိသမျှဝတ္ထုတိုများကို စုပေါင်း၍ ယခုလို ထုတ်ဝေလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် စာအုပ် တစ်အုပ်အဖြစ် တချို့တစ်ဝက်ကို ယခင် ပညာရွှေတောင်က ထုတ်ဝေခဲ့သလို ယခုအားလုံးကို စုပေါင်း၍ စိတ်ကူးချိုချိုမှ ထုတ်ဝေသဖြင့် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာစာတွင် ရေးသားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထက်မြက်

ဥပါဒါန်

ADAY'S WAIT BY ERNEST HEMINGWAY

ကျွန်တော်တို့ အိပ်ရာထဲမှာရှိနေတုန်း ပြတင်းပေါက်တွေပိတ်ဖို့ အခန်းထဲ သူဝင်လာတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ ဖျားနေပုံပဲ။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေတယ်။ မျက်နှာကလည်း ဖြူဖပ်ဖြူရော်နဲ့ လမ်းလျှောက်တာကလည်း ဖြည်းဖြည်းလေး။ ခြေလှမ်းရတာ ကိုက ကိုက်ခဲနေပုံရပါတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ရှိတ်”

“သား . . . ခေါင်းကိုက်တယ်”

“မင်း အိပ်ရာထဲ ပြန်သွားဖို့ ကောင်းတယ်”

“ဟင့်အင်း မသွားချင်ဘူး။ ကျွန်တော်နေလို့တော့ ကောင်းပါတယ်”

“သား . . . မင်း အိပ်ရာကို သွားနှင့်။ ဖေဖေ အဝတ်လဲပြီးတာနဲ့ လာခဲ့မယ်”

အောက်ထပ်ကို ကျွန်တော်ဆင်းလာတဲ့အခါမှာ သူ့အဝတ်အစားလဲပြီးပြီ။ မီးလင်းဖိုဘေးမှာ ထိုင်နေတဲ့ ကိုးနှစ်သားလေး မရွှင်မလန်းနဲ့ တော်တော်ဖျားနေပုံရပါတယ်။ သူ့နဖူးကို စမ်းကြည့် တော့ အတော်ပူနေတယ်။

“သား . . . အိပ်ရာပေါ်သွားလှဲတော့၊ မင်းဖျားနေပြီ” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတော့

“သား နေကောင်းပါတယ်”

လို့ သူက ပြန်ပြောတယ်။ ဆရာဝန်ရောက်လာတဲ့အခါ ကလေးရဲ့ ကိုယ်အပူရှိန်ကို တိုင်း ကြည့်တယ်”

“ဘယ်လောက်ရှိလဲ ဆရာ”

“တစ်ရာနှစ်ပါ”

အောက်ထပ်ရောက်တော့ ဆရာဝန်က ဆေးသုံးမျိုးပေးတယ်။ ရောင်စုံဆေးတောင့် သုံးတောင့်။ ဆေးသောက်ဖို့ ဆေးညွှန်းလည်းပေးခဲ့တယ်။ ဆေးတစ်မျိုးက အဖျားကျဆေး၊ တစ်မျိုးက ဝမ်းနုတ်ဆေး၊ နောက်တစ်မျိုးကတော့ အက်ဆစ်ဓာတ်ရှိနေတဲ့ အခြေအနေကို ချေဖျက်တဲ့ ဆေး၊ တုပ်ကွေးပိုးတွေဟာ အက်ဆစ်ဓာတ်ရှိနေတဲ့ အခြေအနေမျိုးမှာသာ ရှင်သန်နိုင်တယ်လို့ လည်း ရှင်းပြသွားပါတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ တုပ်ကွေးရောဂါနဲ့ ရောဂါနဲ့ပတ်သက်ပြီး နို့နို့စပ်စပ် သိပုံ ပါပဲ။ အဖျားဟာ တစ်ရာလေး ဒီဂရီအထက်ကို မရောက်ဘူးဆိုရင် စိုးရိမ်စရာမရှိတဲ့အကြောင်း လည်း ပြောတယ်။ အခုကလေးမှာ ဖြစ်နေတာက သာမန်တုပ်ကွေးကူးတာပဲ ဖြစ်ကြောင်း၊ အဆုတ် အအေးမပတ်အောင် ရှောင်နိုင်ရင် အန္တရာယ်မရှိတဲ့အကြောင်းတွေလည်း ရှင်းပြသွားခဲ့တယ်။

အခန်းထဲပြန်ရောက်တာနဲ့ ကလေးရဲ့ ကိုယ်အပူချိန်ကိုမှတ်၊ ဆေးတောင့် ရောင်စုံလေးတွေ တိုက်ရမယ့် အချိန်ကိုလည်း ရေးချထားလိုက်တယ်။

“သားကို ဖေဖေ စာဖတ်ပြမယ်။ နားထောင်ချင်လား”

“ကောင်းသားပဲ။ ဖေဖေ ဖတ်ချင်ဖတ်လေ”

သူ့မျက်နှာဟာ အလွန်အမင်းဖြူဖပ်ဖြူရော်နေပြီး မျက်ကွင်းများကလည်း ညိုမည်းနေပါ တယ်။ အိပ်ရာပေါ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးလှဲနေတယ်။ သူ့စိတ်နဲ့ သူ့ကိုယ်ကင်းလွတ်နေသလိုပါပဲ။

ကျွန်တော်က ဟောင်းဝပ်ပိုင်းရေးတဲ့ ပင်လယ်ဓားပြများဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို

ကျယ်ကျယ်လေး ဖတ်ပြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဖတ်နေတာကို
သူစိတ်မဝင်စားဘူး။ ကျွန်တော်မြင်တာပေါ့။

“ဘယ်လိုနေသေးလဲ ရှုတ်”

ကျွန်တော်က မေးတယ်။

“ခုနကလိုပဲ၊ အခုထိ မထူးသေးပါဘူး”

လို့ ပြန်ဖြေတယ်။

နောက်ထပ် ဆေးတိုက်ချိန်ကို စောင့်ရင်း၊ ခုတင်ခြေရင်းမှာထိုင်ပြီး
ကျွန်တော်စာဖတ်နေ တယ်။ သဘာဝအတိုင်းဆိုရင် ဒီအချိန်မှာ
သူအိပ်ပျော်နေရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ကြည့်လိုက်တော့ ခုတင်ခြေရင်းကို
သူစူးစိုက်ကြည့်နေတယ်။ စိန်းစိန်းကြီးကြည့်နေတာ။

“ဟေ့- သား၊ ဘာဖြစ်လို့ အိပ်ဖို့ မကြိုးစားသေးတာလဲကွ။
အေးတိုက်ချိန်ရောက်ရင် ဖေဖေ နှိုးမှာပေါ့”

တအောင့်လောက်ကြာတော့ ကျွန်တော့်ကို သူက ပြန်ပြောတယ်။

“ဖေဖေ ဒုက္ခရောက်ရင် ကျွန်တော့်နားမှာ စောင့်မနေနဲ့တော့လေ”

“ဒုက္ခမရောက်ပါဘူးကွ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ သားပြောတာက ဖေဖေစောင့်ရတာ
ဒုက္ခရောက်နေမယ်ဆိုရင် စောင့်မနေ နဲ့တော့လို့ ပြောတာပါ”

သူနည်းနည်းပါးပါး ခေါင်းမူးချင်မူးနေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။
တစ်ဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးတော့ ညွှန်းထားတဲ့ဆေးကို တိုက်ပြီး အပြင်ဘက်ကို
ကျွန်တော်ခဏထွက်ခဲ့တယ်။ တောက်ပ ပြီး အေးစိမ့်တဲ့နေ့ပါပဲ။ မြေပြင်တစ်ပြင်လုံး
ဆီးနှင်းတွေဖုံးနေတယ်။ ကောင်းကင်ကကျလာတဲ့ နှင်းတွေဟာ
အောက်ရောက်တော့ ရေခဲဖြစ်ကုန်တာပေါ့။ အကာအကွယ်မဲ့နေတဲ့ သစ်ပင်တွေ၊

ချုံပုတ်ကြီးတွေ ကိုက်ညှပ်ထားတဲ့ ချုံပုတ်ပုလေးတွေ၊
မြက်ခင်းတွေနဲ့ဗလာကျင်းနေတဲ့ မြေပြင် တစ်ပြင်လုံးဟာ ရေခဲတွေဖြစ်ပြီး
ပြောင်လက်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အိုင်းရစ်အမဲလိုက်ခွေး လေးကိုခေါ်ပြီး
ခဏတစ်ဖြုတ် လမ်းလျှောက်ရအောင် ရေခဲနေတဲ့ ချောင်းရိုးလေးအတိုင်း လမ်း
လျှောက်ဖို့ ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရေခဲပြင်ဟာ မှန်သားလို ချောနေတော့
လမ်းလျှောက်ဖို့ တော်တော်ခက်တယ်။ မတ်တတ်ရပ်ဖို့တောင် အနိုင်နိုင်ကိုး။
ခွေးနီလေးဟာ ပြေးလိုက်တိုင်း ချော် ပြီး လျောထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့
နှစ်ကြိမ်ချော်လဲတယ်။ မာလိုက်တဲ့ရေခဲ။ တစ်ခါ တော့ လက်ထဲက
သေနတ်လွှတ်ကျပြီး ရေခဲပြင်ပေါ်လျောထွက်သွားသေးတယ်။

ချုံပုတ်ပုလေးတစ်ပင်ထွက်နေတဲ့ ခပ်မြင့်မြင့်ကမ်းပါးစောက်အောက်မှာ
ငုံးတစ်အုပ်ကို ရုတ်တရက် ကျွန်တော်တို့ မြင်လိုက်တယ်။
ချက်ချင်းသေနတ်နဲ့ထိုးပစ်လိုက်တာပေါ့။ ကမ်းပါးထိပ် တစ်ဖက်ကို
ပြေးသွားကြတယ်။ သွားကြည့်တော့ နှစ်ကောင်ထိ ကျန်ခဲ့တယ်။ ငုံးတွေဟာ အလျှို
အလျှိုနဲ့ ပုန်းကုန်ကြတယ်။ တချို့ကောင်တွေက သစ်ပင်တွေပေါ်မှာ ဒါပေမဲ့
အများစုကတော့ ချုံပုတ်တွေအောက် ဖြန့်ဝပ်နေပြီး လိုအပ်တဲ့အခါ ရေခဲဖုံးနေတဲ့
ချုံပေါ်တက်ကြမယ်။ အဲဒီ ချုံပေါ်က မပြေးခင် အရှိန်ယူပြီး ခုန်နေလို့ ရအောင်ပေါ့။
ဒီလိုရေခဲဖုန်းနေတဲ့ နေရာမျိုးကို တွက်ကြည့်စမ်းပါ။ ရေခဲပြင်ပေါ်မှာ
ဟန်ချက်ညီအောင်နေလို့ မရပါဘူး။ ဟန်ချက်လည်း မညီ ချုံပုတ်ပေါ်မှာ ဒီကောင်
တွေက တလှုပ်လှုပ်နဲ့ ခုန်နေလို့ ချိန်သားလည်း မကိုက်တော့ သေနတ်ပစ်ဖို့ဆိုတာ
အတော်ခက်ပါ တယ်။ ဒါတောင် နှစ်ကောင်ရအောင် ကျွန်တော်ပစ်နိုင်တယ်။
ငါးကောင်လွန်သွားတယ်။ အိမ်ပြန် တော့ အိမ်နားမှာ ငုံးတစ်အုပ်ကို
တွေ့ရပြန်တယ်။ ကျေနပ်စရာပဲ။ နောက်နေ့အတွက် အများကြီး ချန်ထားနိုင်တာကို
ဝမ်းသာမိပါတယ်။

အိမ်ထဲလည်းရောက်ရော ဖျားနေတဲ့သားက သူ့အခန်းထဲ ဘယ်သူမှ

အဝင်မခံတဲ့ အကြောင်း အိမ်သားတွေက ပိုင်းပြောကြတယ်။

“အခန်းထဲမဝင်နဲ့။ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းတွေကို မယူရဘူး”လို့ အော်သတဲ့။

အိမ်ပေါ်ထပ်ကို ကျွန်တော်တက်သွားတော့ ကျွန်တော်ရှိတုန်းက အနေအထားအတိုင်း မပြောင်းမလဲရှိနေတာကို တွေ့ရတယ်။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ဖြူဖွေးနေပေမယ့် ပါးစုံကလေးတွေက တော့ အဖျားရှိန်ကြောင့် နီရဲနေပါတယ်။ ခုတင်ခြေရင်းဘက်ကို ကြည့်နေကျအတိုင်း ငေးစိုက် ကြည့်နေတုန်းပါပဲ။

သူ့ကိုယ်ပူချိန်ကို ကျွန်တော်တိုင်းကြည့်တယ်။

“ဘယ်လောက်ရှိလဲ”

“တစ်ရာလောက်ပါပဲကွာ”

လို့ ကျွန်တော်ဖြေလိုက်တယ်။ အမှန်က တစ်ရာနှစ် ဒသမ လေးရှိတယ်။

“တစ်ရာနှစ်ရှိပါတယ်”

လို့ သူက ပြောတယ်။

“ဘယ်သူက ပြောလဲ”

“ဆရာဝန်ပေါ့”

“သား . . . ကိုယ်အပူချိန်က သိပ်မဆိုးပါဘူး။ ဒီလောက်က စိုးရိမ်စရာမှ မဟုတ်တာပဲ”

ကျွန်တော်က ရှင်းပြတယ်။

“ကျွန်တော် မစိုးရိမ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်းကို မစဉ်းစားဘဲနဲ့လည်း ကျွန်တော် မနေနိုင် ဘူး”

“စဉ်းစားမနေပါနဲ့ကွာ၊ သက်သက်သာသာနေစမ်းပါ”

“ကျွန်တော် သက်သက်သာသာနေနေသားပဲ”

သူက ပြောပြီးတာနဲ့ ရှေ့တည့်တည့်ကိုကြည့်လိုက်တယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ အတွေးတစ်ခုခု ရှိနေလို့ ယခုလို တင်းကျပ်နေတယ်ဆိုတာ သိသာပါတယ်။

“ကဲ . . . ဒါကို ရေနဲ့သောက်လိုက်”

“အဲဒါကို သောက်ရင်ကောင်းသွားမယ်လို့ ဖေဖေထင်လား”

“ကောင်းသွားမှာ သေချာတာပေါ့ သားရာ”

ကျွန်တော်ထိုင်ပြီး ပင်လယ်ဓားပြစာအုပ်ကို လှန်လိုက်တယ်။ စာဖတ်တဲ့အခါ သူ့စိတ်မဝင် စားမှန်း တွေ့ပြန်တယ်။ ဒါကြောင့် စာမဖတ်တော့ဘဲ ရပ်လိုက်တယ်။

“သား . . . ဘယ်အချိန်လောက်မှာ သေမယ်လို့ ဖေဖေထင်လဲ”

လို့ ကောက်ကာငင်ကာ သူက မေးလိုက်ပါတယ်။

“ဘာ”

“မသေခင် သား ဘယ်လောက်ကြာအောင်နေရဦးမလဲလို့ မေးတာပါ”

“ဟ-မင်းမသေပါဘူးကွ။ မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ ရှုတ်”

“အို- ကျွန်တော်သေမှာပါ။ တစ်ရာနှစ်လို့ သူပြောတာ ကျွန်တော်ကြားသားပဲ”

“အဖျား တစ်ရာနှစ်ရောက်တာနဲ့ သေတဲ့လူမရှိပါဘူးကွာ” အဲ့ဒါ ဦးနှောက်မရှိတဲ့သူတွေ ပြောတာပါ”

“သူတို့ပြောတာ ကျွန်တော်သိတယ်။ ပြင်သစ်စာသင်တဲ့ကျောင်းမှာ ကျောင်းသားတွေက လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်အပူချိန် သုံးဆယ့်ခုနစ်ဒီဂရီကို ရောက်ရင် စိုးရိမ်ရပြီး ကျော်သွားတာနဲ့ အသက်ဆက်မရှင်နိုင်တော့ဘူးတဲ့။

ကျွန်တော်က တစ်ရာနှစ်တောင်ရှိနေပြီ” တစ်နေ့လုံး သေဖို့ကို စောင့်နေတာပေါ့။
မနက်ကိုးနာရီကတည်းက သူစောင့်နေခဲ့ရတာပဲ။

“အော် - သနားစရာ အတော်ကောင်းတဲ့ ‘ရှုတ်’ပဲ။ မင်းဟာ တော်တော်ကို
သနားစရာ ကောင်းတာပဲ ‘ရှုတ်’ ရယ်။ အဲဒါဟာ မိုင်နဲ့ကီလိုမီတာပါပဲကွာ။
မင်းမသေပါဘူး။ ဟိုဟာက သာမို မီတာတစ်မျိုးကွ။ အဲဒီ သာမိုမီတာမှာ
ပုံမှန်ကိုယ်အပူချိန်က သုံးဆယ့်ခုနစ်ဒီဂရီရှိတယ်။ အခု မင်းကို တိုင်းတာတဲ့
အိမ်ကသာမိုမီတာရဲ့ ပုံမှန်ကိုယ်အပူချိန်ကတော့ ကိုးဆယ့်ရှစ် ဒီဂရီရှိတယ် သားရဲ့”

“ဖေဖေ တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်မကဘူး။ နှစ်ကယ်ဟေ့ နှစ်ကယ်။ ငါတို့
မော်တော်ကားမောင်းတဲ့အခါ မိုင်ခုနစ် ဆယ်ပြရင်၊ ကီလိုမီတာ
ဘယ်လောက်ရှိသလဲ၊ မင်းသိပါတယ်”

“ဪ” လို့ သူက ရေရွတ်လိုက်ပါတယ်။

ခုတင်ခြေရင်းကို ငေးနေတဲ့ သူ့အကြည့်ဟာလည်း အရင်လောက်
စူးစိုက်မှုမရှိတော့ဘူး။ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြေလျော့လာပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့
သူတစ်ကိုယ်လုံးဟာလည်း သက်သောင့် သက်သာဖြစ်လာတယ်။ နောက်
တစ်နေ့မှာတော့ သူဟာ အလွန်ကို ပျော့သွားပြီ။ အသေးအဖွဲကိစ္စ
လေးတွေကိုတောင်မျှ လွယ်လွယ်ပဲအော်လိုက် ဟစ်လိုက်တာတော့ ရှိပါတယ်။ ဒါက
သိပ်အရေး မကြီးပါဘူးလေ။

*

ဣဿာ မစ္ဆရိယ

သစ်ပင်များတွင် ရွက်သစ်များဝေလာပြီး တောင်လေလည်း သွေးလာပြီ။
ရွက်သစ်များကြား လေတိုးသံကြားနေရလေသည်။ သစ်ရွက် လှုပ်သံ၊
လေတိုက်သံများသည် ထိုနှစ်အဖို့ အစောဆုံး ကြားလိုက်ရသော
နွေဦးတေးသံများအဖြစ် လူတိုင်း သတိထားမိသည်။

မကြာသေးမီရက်ပိုင်းအတွင်း နွေဦးသည်
အဆောတလျင်ရောက်ရှိလာပေပြီ။ သစ်ရွက်တို့ ကို လေတိုးသံ၊ သစ်ပင်တို့၏
လှုပ်ရှားသံများသည် ကျေးရွာဘုရားကျောင်းအတွင်းသို့ အသံပေး၍ ဝင်လာသည်။

ရွာသားတို့သည် ဝတ်ပြုရန် ဘုရားကျောင်းအတွင်း၌ စုဝေးနေကြပြီး
ကျောင်းပြတင်းပေါက် အားလုံးကို ဖွင့်ထားသည်။ ထိုနေ့မှာ မေလ၏
အလွန်နွေးထွေးသော တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်နေ့ပင်ဖြစ်ပါ သည်။

တိုးညင်းညင်သာသော သဘာဝဂီတသံသည်
ဘုရားကျောင်းတစ်ကျောင်းလုံး လွှမ်းခြုံထား ၏ ။ သစ်ရွက်လှုပ်ခတ်သံ၊
တောင်လေတိုးတိုက်သံနှင့် ကျေးငှက်တို့၏ တေးဆိုသံတို့ကလည်း သာယာစွာ
စည်းချက်ညီညီ ထွက်ပေါ်နေသည်။ ထိုအချိန်၌ ဘုရားကျောင်း ဓမ္မတေးအဖွဲ့က ဓမ္မ
တေးကို စတင်သီဆိုလိုက်တော့သည်။

အမျိုးသမီးအဆိုအဖွဲ့၏ အလယ်တွင် အယ်လ်မာဝေး ရပ်နေသည်။
လူအားလုံးက သူမကို ပိုင်းကြည့်နေကြ၏ ။ သူမ၏ သီချင်းသံကိုလည်း
စူးစမ်းသည့်အနေဖြင့် နားစွင့်ထားကြလေသည်။

အယ်လ်မာဝေးသည် ဘုရားကျောင်း ဓမ္မတေးအဖွဲ့၏ အမျိုးသမီး

အဆိုခေါင်းဆောင် အသစ် ဖြစ်သည်။ ယခင်တုန်းက ဤနေရာတွင် ကင်ဒေစံပွစ်ကွန် ရှိခဲ့ဖူး၏ ။ ဤအဖွဲ့တွင်ခေါင်း ဆောင်အဆိုတော်အဖြစ် အနှစ်လေးဆယ်ကြာအောင် သီဆိုခဲ့ပါသည်။ ယခုတော့ သူမမှာ အသက် ကြီးသွားပြီ။ ယခင်တုန်းကလို မဆိုနိုင်တော့။ ထို့ကြောင့် ဤနေရာမှ သူမကို အနားပေးခဲ့လေ သည်။

သူမ၏ အသံမှာ တုန်ယင်ပြီး ရှုတတဖြစ်လာသည်။ အသံမြင့်များကိုလည်း ကောင်းစွာမဆို နိုင်၊ မဆွဲနိုင်တော့ဟု ပရိသတ်က သိလာကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားကျောင်းအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့သို့ တိုင်စာများရောက်လာ၏ ။ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့သည် အချိန်အတော်ကြာအောင် စဉ်းစားဆွေးနွေးကြ ပြီးနောက် အဆိုတော်ဟောင်းကြီးကို အနားပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို သူမအား အသိပေးရာတွင် အတတ်နိုင်ဆုံး အေးအေးဆေးဆေး ညင် ညင်သာသာ ပြောဖို့လည်း သဘောတူကြသည်။

ယခင်အပတ် တနင်္ဂနွေနေ့က ဤနေရာတွင် သူမနောက်ဆုံး သီဆိုသွားခဲ့ပါသည်။ ယခု အပတ်မှာတော့ အယ်လ်မာဝေးက သူမနေရာတွင် ဝင်ရောက်သီဆိုလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဓမ္မတေးအဖွဲ့တွင် သီဆိုသူ အများကြီးရှိသည်။ ထိုအထဲမှ အော်ဂင်တီးသူနှင့် ခေါင်းဆောင် အဆိုတော်ကိုသာ လစာပေးသည်။ လစာကိုလည်း အလွန်ပင် ထိုက်ထိုက်တန်တန်ပေးထားသည်။ ငယ်ရွယ်သော မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးအနေဖြင့် ထိုလစာမှာ များလွန်းသည်ဟု ရွာသားများက ထင်ကြသည်။

အယ်လ်မာဝေးသည် ရွာနီးချုပ်စပ်ဖြစ်သော အရှေ့ဒါဘီမှဖြစ်သည်။ ထိုနယ်တစ်ခွင်မှာ တော့ အသံကောင်း၊ အဆိုကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် နာမည်ကြီး

ကျော်ကြားသူလေးလည်း ဖြစ် ပေသည်။

ယခု ဣန္ဒြေကြီးလှသော သူမ၏ မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများကို တစ်နေရာတည်း စူးစိုက်၍ စိတ်ငြိမ် သွားအောင် လုပ်နေသည်။ နူးညံ့သွယ်လှသော မျက်နှာနုနုလေးမှာလည်း သွေးဆုတ်သွားသလို ဖြူရော်နေလေသည်။ ဦးထုပ်တွင် ထိုးစိုက်ထားသည့် ပန်းပွင့်ပြာကလေးမှာ လှုပ်ခါနေ၏ ။ သူမ၏ လက်ချောင်းလေးများကို လက်အိတ်စွပ်ထားပြီး သီချင်းစာအုပ်ကိုင်ထားသော ထိုလက်ချောင်း သွယ်သွယ်များမှာ သိသိသာသာ တုန်နေကြသည်။

ဓမ္မတေးကိုး စဆိုလိုက်သည်နှင့် သူမအသံမှာ စူးစူးနစ်နစ် ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။ ဘုရားကျောင်း ဓမ္မတေးတီးဝိုင်းတွင် ပွဲဦးထွက် ဆိုရသဖြင့် မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု နည်းနေ၏ ။ ပရိသတ်ကိုလည်း ကြောက်နေသည်။

ထို့ကြောင့် သီချင်းစလိုက်သည်နှင့် သူမ၏ အသံမှာ အသံကို မထိန်းနိုင်ဘဲ ကျယ်လောင် စူးနစ်စွာ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ကောင်းကင်ကိုကျော်၍ ကမ္ဘာကို လွှမ်းသွားမလား ထင်ရ သည်။ သို့သော် အသံညစ်ပြီး အော်လိုက်ရသောကြောင့် ကြောက်စိတ်လျော့ပြီး ရဲဆေးတင်ပေး လိုက်သလို ဖြစ်သွားတော့သည်။ ဝိုင်းဆိုနေရာမှ ဓမ္မတေး၏ အလယ်ပိုဒ်ရောက်သည့်အခါ တစ်ဦး တည်း ဆိုရတော့သည်။ ကြည်လင်ချိုသာသော သူမ၏ ပင်ကိုသံက သာယာစွာ ထွက်ပေါ်လာလေ သည်။

ဘုရားကျောင်းထဲရှိ လူအားလုံးမှာ ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာ၏ ။ လူအားလုံး တောင်ဘက် ခြမ်းမှ ပြတင်းပေါက်များဆီ ခေါင်းများ ပြိုင်တူလှည့်သွားကြသည်။

ထိုအသံသည် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ အသံဖြစ်သည်။ သစ်ရွက်များပွတ်တိုက်၍ တိုက် ခတ်လာသော လေတိုးသံနှင့် ကျေးငှက်တို့၏

ကျိကျိကျာကျာ အော်မြည်သံတို့ကို လွှမ်းကျော်လာ သည်။ အယ်လ်မာဝေး၏ အသံချို့ချို့လေးကို ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

ထိုအမျိုးသမီးသည် အခြားဓမ္မတေးတစ်ပုဒ်ကို အခြားတီးကွက်ဖြင့် သီဆိုနေခြင်းဖြစ်လေ သည်။

“သူ မဟုတ်လား”

အမျိုးသမီးများက တီးတိုးပြောကြ၏ ။ အပြုံးတစ်ဝက်၊ အံ့သြတစ်ဝက်နှင့် ကြည့်နေကြ သည်။

ကင်ဒွေ့စ်ဂွန်၏ အိမ်ကလေးသည် ဘုရားကျောင်းနှင့် ကပ်လျက် တောင်ဘက်ခြမ်းတွင် ရှိသည်။ ကင်ဒွေ့စ်သည် အိမ်ရှေးဧည့်ခန်းမှ အော်ဂင်ကို တီးနေ၏ ။ ဘုရားကျောင်းထဲမှ ဓမ္မတေး သီဆိုနေသော သူမ၏ ပြိုင်ဘက်အား လွှမ်းသွားအောင် ဓမ္မတေးတစ်ပုဒ်ကို အသံကုန်ဟစ်ဆိုနေ လေသည်။

အယ်လ်မာ အသက်ရှူမှားသွားသည်။ ဆိုလက်စတေးသွားကိုး ရပ်ပစ်လိုက်ရ၏ ။ ကိုင်ထား သော ဓမ္မတေးစာအုပ်လေးကို ယပ်တစ်ချောင်းလို ခတ်နေမိသည်။

နောက် သူမ ဆက်ဆိုသည်။

သို့သော်လည်း သံစဉ်မညီသော အက်တက်တက် အော်ဂင်သံမပြတ် ဟစ်အော်နေသော စူးစူးနစ်နစ်သီချင်းသံတို့ကို သူမ၏ အသံက မကျော်လွှားနိုင်။ ထိုအချိန်တွင် ထိုအသံတို့ထက် ပိုကျယ်သော အသံလည်း ရှိမည်မထင်ပေ။

တေးသွားပိုဒ် ပြီးသွားသည်နှင့် အယ်လ်မာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ စိတ်ပန်းလူပန်း ဖြစ်သွား သည်။

ဘေးရှိ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးက ရှူဆေးဘူးလေးကို လက်ထဲ ထိုးထည့်ပေးရင်း-

“ဒါဟာ စိတ်ဆင်းရဲစရာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

ဟု ခပ်တိုးတိုး အားပေးသည်။

အယ်လ်မာကလည်း ကြိုးစားပြီး ပြုံးပြရှာသည်။

ထိုအချိန်၌ ခန်းမထဲရှိ ပရိသတ်များ၏ နောက်ဆုံးတန်းတွင် ရပ်နေသော လူငယ်တစ်ယောက်က သူမကို စာနာထောက်ထားစွာ ငေးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

နောက်ဆုံး သီချင်းတွင် အယ်လ်မာ တစ်ကိုယ်တော် ဆိုရသော သီချင်းပိုဒ်ကို ရောက်လာသည်။ အိမ်လေး၏ ဧည့်ခန်းဆီမှ အော်ဂင်သံကလည်း ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်လာပြန်သည်။ အဆို နှင့် အတီး လိုက်ဖက်ညီအောင် ညင်သာစွာ တီးမှုတ်နေသော ဘုရားကျောင်းအော်ဂင်သံကို လွှမ်း ကျော်သွား၏။
ထိုတီးလုံးသံနှင့်အတူ ကင်ဒေ့စ်ဂွန်၏ ကျယ်လောင်သော သီချင်းသံကလည်း စူးစူးနစ်နစ် ထွက်ပေါ်လာပြန်လေသည်။

ဘုရားဝတ်ပြုပွဲပြီးသည့်အခါတွင် အဆိုအဖွဲ့သားများက အယ်လ်မာထံ ပိုင်းလာကြသည်။

သူတို့တစ်တွေက ခံပြင်းမှုနှင့် စာနာမှုကို သူမက ခေါင်းညိတ်ရုံသာ တုံ့ပြန်နိုင်သည်။ ဝဲကျ လာသော မျက်ရည်စတို့ကို လူမမြင်အောင် မသိမသာ သုတ်ပြီး ကြိုးစား၍ ပြုံးနေလိုက်သည်။

ဘုရားကျောင်း ဓမ္မတေးအဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ဝီလျံအင်မွန်က အယ်လ်မာထံ ရောက် လာသည်။ သူသည် အသက်မငယ်တော့၊ လူကြီးပိုင်း ရောက်နေပြီ။ သို့သော် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် မှာ တောင့်တောင့်တင်းတင်းရှိသည်။ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတို့ကို ရိတ်သင်ထားသည်။ ရွာ တွင် ဂုဏ်သိက္ခာရှိပြီး ရွာ၏ အဆိုအတီးကလပ်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သလို အဆိုသင်တန်းကျောင်းအုပ် ကြီးလည်း ဖြစ်ပေသည်။

“ဒီလိုလုပ်တာ တော်တော်ရိုင်းတာပဲ”

ဟု သူက ပြောသည်။

သူနှင့် ကင်ဒွေစံပုဏ်ကွန်တို့မှာ ယခင်က တွဲခဲ့ဖူးသည့် ဓမ္မတေးအဖွဲ့မှ အမျိုးသားအဆိုခေါင်း ဆောင် လူပျိုကြီးနှင့် အမျိုးသမီးခေါင်းဆောင် အပျိုကြီးတို့အတွဲကို လူများက သမုတ်ခဲ့ကြဖူးသည်။

ဘုရားကျောင်းနှင့် ကပ်လျက်သားတွင်ရှိသော သူမ၏ အိမ်တွင် စနေနေ့ညတိုင်း အဆိုလေ့ ကျင့်ပြီးသည်နှင့် နှစ်ယောက်သား အပြင်ထွက်လမ်းလျှောက်တတ်သည်မှာ ထုံးစံဖြစ်ခဲ့သည်။ သူမ အိမ် ဧည့်ခန်းထဲတွင် အော်ဂင်တီးပြီး သီချင်းကိုစုံတွဲဆိုလေ့ရှိသည်မှာလည်း ထုံးစံလိုဖြစ်ခဲ့သည်။

လူအများက သူမ၏ မျက်နှာကိုကြည့်၍ အခဲခတ်ခဲ့ကြသည်။ ဘုရားကျောင်းထဲရှိ အဆို တော်များ၏ သီးသန့်နေရာသို့ ဝီလျံအင်မွန် ဝင်လာသောအခါ ကင်ဒွေစံ၏ မျက်နှာမှာ သနားစရာ ကောင်းလောက်အောင် ရှက်သွေးဖြာပြီး နုပျိုသွားသည်။ ထိုအခြေအနေမျိုးများကြောင့် လူပျိုကြီး က အပျိုကြီးကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းပြီး၊ မပြီးဆိုသည်ကို ရွာသားများ သိချင်ခဲ့ကြသည်။

ယခု ယခင်လို မဟုတ်တော့။

အယ်လ်မာဝေးကို ဝီလျံအင်မွန်က အားပေးစကားပြောနေသည်။

ကင်ဒွေစံပုဏ်ကွန်မှာ အသက်ကြီးသွားပြီဖြစ်၍ အသံမကောင်းတော့။ အသံတုန်ပြီ၊ အသံ အက်လာပြီ၊ သူမ အခြေအနေကို သူမသိဖို့ ကောင်းပြီဟု သူက ပြောပြလေသည်။

ဝီလျံအင်မွန် ထွက်သွားပြီးနောက် အယ်လ်မာသည် အဆိုတော်များရှိရာ အခန်းထဲ ဝင်သွား သည်။ စကားတွတ်ထိုးနေသော အဖွဲ့သားများမှာ အစကလောက်

စကားမများနိုင်တော့။ အရှိန်ကျ သွားပြီး တေးဆိုနေသော ငှက်ကလေးများ
မောလာသည့်အခါ ကျီကျီကျာကျာ မြည်သံပေးနေ သလိုမျိုး ဖြစ်သည်။

ဘုရားကျောင်းမှ ဓမ္မဆရာကလည်း အားပေးစကားပြောရန် သူမထံ
လျှောက်လာသည်။ သူက တည်ကြည်အေးဆေးသော လူဝကြီးတစ်ဦးဖြစ်၍
ဘုရားကျောင်း တစ်ကျောင်းပြီးတစ် ကျောင်း၊ တရားဟောပလ္လင် တစ်ခုပြီး တစ်ခု
ပြောင်းရွှေ့ဟောပြောခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း လေးဆယ် ကျော်ခဲ့လေပြီ။

ယခုကဲ့သို့ အနှောင့်အယှက်ခံရ၊ အစော်ကားခံရသည့်အတွက်
သူစိတ်မကောင်းကြောင်း၊ နောင်မဖြစ်အောင် တစ်ခုခုလုပ်ရလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း
အယ်လ်မာကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြ နေလေသည်။

“မစ္စပွစ်ကွန်အနေနဲ့ ဆင်ခြင်တုံတရား ရှိရမှာပေါ့လေ”

ပြောနေရင်း သူ့စကားမှာ အနည်းငယ် ဆိုင်းသွားသည်။ တစ်ခုခုကို
တွေးနေပုံရသည်။ နောက် ခန်းမအလယ် မင်းလမ်းအတိုင်း အယ်လ်မာနှင့်အတူ
လျှောက်လာ၏ ။ တံခါးပေါက်တွင် အယ်လ်မာစောင့်နေသော ဝီလ်ဆင်ဖို့အား
တွေ့သောအခါ ‘မင်္ဂလာပါ’ဟု နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွား သည်။

ဝီလ်ဆင်နှင့် အယ်လ်မာတို့ ကျန်ခဲ့သည်။ ဆယ်နှစ်လောက်ကတည်းက
တွဲခဲ့ကြသော ချစ်သူများအဖြစ် လူတိုင်းသိကြပေသည်။

အယ်လ်မာသည် ရှက်သွေးဖြန်းသွားပြီး မဆန်းတော့သလို ဟန်လုပ်ကာ
ခေါင်းကို တစ်ချက်ယမ်းလိုက်သည်။ သူမကိုယ်ပေါ်မှ ပိုးသွားဝတ်စုံနှင့်
ခြုံထည်ဇာပဝါလေးမှာ လေအဝှေ့ တွင် တဖျပ်ဖျပ် လွင့်နေလေသည်။

ယခုမှ တွေ့ကြသော်လည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဘာစကားမှ
မပြောကြ။ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လည်း မနေကြ။ ကြည့်မိလျှင်
မနက်က အဖြစ်ကို သတိ ပေးလိုက်သလို ဖြစ်မှာစိုးသည်။ ထို့ကြောင့်
ဘေးချင်းယှဉ်လျက်သာ လှမ်းထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

ဘုရားကျောင်းဝင်း၏ တစ်ဖက်တွင် ကင်ဒွေစ်ဂွန်၏ အိမ်ပုကလေးရှိသည်။ ဝီလ်ဆင်က ထိုအိမ်လေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပန်းရောင်နှင့် အဖြူရောင် ပန်းပွင့်ကလေးများ ပွင့်နေသည့် ပန်းချုံ၊ ပန်းနွယ်များသည် ခြံစည်းရိုးပေါ် လွှမ်းအုပ်ထား၏ ။ ပြတင်းပေါက်များကို ဇာခန်းဆီးများ တပ်ထားသည်။

ဖြူဖွေးသေးသွယ်သော ကင်ဒွေစ်ဂွန်၏ ဘေးတစောင်းပုံရိပ်သည် ကိုယ်ကို မတ်မတ် ထိုင်လျက် စာဖတ်နေသည်။ စိုက်ကြည့်နေသော ဝီလ်ဆင်သည် ခေါင်းကို တစ်ချက်ဆတ်လိုက်၏ ။ သူသည် သန်မာတောင့်တင်းသူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ဖွဲ့စည်းမှုမှာ ကြွက်သားများဖြင့် ဖုထစ် လုံးကြွလျက် အလွန်သန်စွမ်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပုံရလေသည်။

“မင်းကို အစ်ကို အိမ်လိုက်ပို့မယ် အယ်လ်မာ၊ နောက်မှ ဒီကို ပြန်လာမယ်။ ကျောင်းမှန်း ကန်မှန်းသိအောင် ဒေါ်လေးကင်ဒွေစ်ကို ပညာပေးရဦးမယ်၊ နောင် မှတ်သွားအောင် ထိုးပစ်လိုက် ရမယ်”

“အို . . . ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ဝီဆင်”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ၊ ကိုယ်တော့ လုပ်ရလိမ့်မယ်။ အခု အနေအထားတိုင်း မင်းနေချင် တယ်၊ အခုလို အနှောင့်အယှက်ပေးနေတာ ခံနေချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ငါ ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘူး ပေါ့ကွာ”

“အစ်ကို့ အဒေါ်ကို အစ်ကိုသွားပြောနေစရာ မလိုပါဘူး၊ မစ္စတာ ပေါ့ဒ်က သွားပြောမှာပါ”

“သူက သွားပြောမှာမို့လို့လား”

“သွားပြောမှာပေါ့၊ ဒီနေ့ နေ့လယ် အစည်းအဝေးမလုပ်ခင် သွားမယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်၊ ဒါမှလည်း အစည်းအဝေးမှာ တင်ပြလို့ရမှာပေါ့”

“ကောင်းပြီ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုယ်တစ်ခုပြောမယ်။ ဒီနေ့ နေ့ခင်းမှာ ဒါမျိုး ထပ်လုပ် မယ်ဆိုရင်တော့ သူ့အိမ်ထဲ ကိုယ်သွားမှာပဲ။ အဲဒီ အော်ဂင်စုတ်ကို ပေါက်ခွဲပြီး ထင်းဆိုက်ပစ်လိုက် မယ်”

ဝီလ်ဆင်သည် အံ့ကြိတ်ကာ ခေါင်းကိုယမ်းနေလိုက်သည်။

အယ်လ်မာက သူ့ကို မသိမသာစောင်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ

အေးအေးဆေးဆေးရှင်းပြနေ သည်။ အနူးအညွတ်
တောင်းပန်သည့်လေသံလည်းပါသည်။ မျက်နှာကိုလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး
ပြုံးပြထားသည်။

“ဒီလုပ်ရပ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ သူ့ကိုယ်သူ သိပ်ခံစားနေရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ
ထင်ပါတယ်။ နောက်ပြီး သူ့နေရာဝင်ပြီး ဆိုရလို့ ကျွန်မမှာ အပြစ်ရှိတယ်လို့
မထင်ဘူး၊ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ လိပ်ပြာသန့်ပါတယ်”

ဟု အယ်လ်မာက ပြောသည်။

“မင်းမှာ အပြစ်ရှိတယ်လို့လည်း ကိုယ်မမြင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့
သူလုပ်တာက ရိုင်းလွန်းတယ် ကွာ”

“ဘုရားကျောင်း ဓမ္မတေးအဖွဲ့က သူ့ကို ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်တစ်ခု
အရင်အပတ်က ပေးလိုက်တယ်လို့ ကြားတယ် ဟုတ်လား”

“ပေးလိုက်တာပေါ့၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ကြာသပတေးနေ့ညက
သူတို့သွားပေးကြတယ်။ ပါတီပွဲလေး တစ်ခု ချက်ချင်းလုပ်ပြီး
အယ်လ်ဘမ်တစ်ခုလည်း သူ့ကို ပေးလိုက်ကြတယ်။ ကိုယ့်အခြေအနေ
ကိုယ်သိသင့်ပါပြီ”

“ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘုရားကျောင်းမှာ သူ့ဆိုလာခဲ့တာ
နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီပဲ။ အနည်ထိုင်လာတဲ့ ဒီနေရာလေးက စွန့်ခွာသွားဖို့ဆိုတာ

သူ့အဖို့ သိပ်ခက်ခဲတယ်၊ သိပ် ပြီးခံစားရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ကိုယ်ချင်းစာမိပါတယ်”

ဘုရားကျောင်းမှ ပြန်လာကြသူများသည် ဝီလ်ဆင်နှင့် အယ်လ်မာတို့အနားမှ ဖြတ်လျှောက် သွားကြသည်။ သူမက ခပ်တိုးတိုး ပြောလာသဖြင့် စကားသံကို သူတို့မကြားနိုင်ပေ။

သူကတော့ လေသံကို နှိမ့်မပြောပေ။ ခြံဝင်းတစ်ခုရှေ့ရောက်သည့်အခါ အယ်လ်မာက ရပ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဝီလ်ဆင်က မေးသည်။

“မိနီလန်ဆင်က ဒီနေ့ နေ့လယ် သူ့ဆီလာလည်ဖို့ ဖိတ်ထားလို့ပါ”

“ကိုယ့်အိမ်ကို မင်းလိုက်ခဲ့ဦးမှပေါ့”

“အစ်ကိုအမေက ကျွန်မကို နှင်ထုတ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘာ . . . အမေက မင်းကို နှင်ထုတ်မယ် ဟုတ်လား။ ဒီနေ့ အိမ်ကို မင်းလိုက်လာမယ်လို့ မနက်ကပဲ အမေ့ကို ပြောထားပြီးသား၊ အမေက အသင့်ပြင်ထားမှာပါကွာ။ ဒီမှာ ရပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ အိမ်သွားကြရအောင်”

သူတို့အိမ်ကို အယ်လ်မာ လာလည်မည်ဟု အမေ့ကို ဝီလ်ဆင်က ပြောသောအခါ အမေက လက်ခံလိုပုံမရပေ။ အိမ်မှာ အလုပ်များသည့်အကြောင်း၊ ချက်ပြုတ်လျော်ဖွပ်ရသည့် အိမ်တွင်းမှု ကိစ္စများကြောင့် ပင်ပန်းလွန်းသည့် အကြောင်းများကိုသာ အမေက ပြောသည်။ အယ်လ်မာ၏ အကြောင်းကို ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောပေ။

ထိုအကြောင်းကို ဝီလ်ဆင်က အယ်လ်မာအား မပြောပြပါ။ အမေ့ကြောင့် အယ်လ်မာနှင့် ယခုတိုင် လက်မထပ်နိုင်ခဲ့ပေ။ မိန်းမယူလျှင် အိမ်သို့ ခေါ်လာခဲ့ရမည်။ မိမိဘာသာ တစ်အိုးတစ် အိမ် နေနိုင်စွမ်းလည်း မရှိပေ။

အိမ်မှာလည်း အမေက အယ်မာနှင့် အတူနေနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

အယ်လ်မာကတော့ လက်ထပ်ချင်လှပြီ။ ဝီလ်ဆင်၏ အမေနှင့်အဆင်ပြေအောင် နေနိုင် သည်။ သို့သော် ဝီလ်ဆင်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သူမက စောဒကမတက်ချင်ပေ။

အယ်လ်မာသည် နုပျိုလှပသော အလှပိုင်ရှင်လေးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ယခုအခါ ယခင် လောက်မလှတော့ပေ။ ဖြူဖွေးနုနယ်သော သူမ၏ အသွင်သဏ္ဌာန်မှာ ပို၍ ပါးလျားလာပြီး ဝိုင်းစက် လှသည့် မျက်လုံးပြာကြီးများမှာလည်း မျက်တွင်းများ ကျလာလေသည်။ ယခုအခါ၌ ဣန္ဒြေကြီး သော၊ စေ့စပ်သေချာသော၊ လေးနက်တည်ကြည်သော အပျိုကြီးတစ်ဦးဆိုသည့် လှည်းက သူမ၏ ပခုံးကျဉ်းကျဉ်းလေးများပေါ် ရောက်ရှိလာချေပြီ။

ဝီလ်ဆင်ကတော့ ထိုအခြေအနေမျိုး ဖြစ်လာသည်ကို သတိမမူခဲ့ချေ။ အယ်လ်မာတစ် ယောက် အိုမင်းရင့်ရော်သွားလိမ့်မည်ဟုလည်း ဘယ်တုန်းကမှ မထင်မှတ်ခဲ့။ သူမ အလှပျက်စီးသွား လိမ့်မည်။ ထို့အတွက် သတိသံဝေဂရလိမ့်မည်ဟုလည်း မတွေးမိခဲ့ပေ။

“လာလေ . . . အယ်လ်မာ”

သူက ခေါ်လိုက်၏ ။ အယ်လ်မာသည် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သူ့နောက်မှ သိမ်မွေ့ညင်သာ စွာ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ကင်ဒေ့စ်၎င်းကွန်၏ အိမ်ရှေ့မှ သူတို့နှစ်ဦး ဖြတ်ကျော်သွားပြီး မကြာခင်မှာ ဘုရားကျောင်း အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူက ကင်ဒေ့စ်ခြံဝင်းတံခါးသို့ ရောက်လာလေသည်။ ခေါင်းလောင်းကို လှုပ်ခါလိုက်ပြီးမှ ခြံတံခါးကို မိမိဘာသာ ဖွင့်ပြီး အိမ်တံခါးဆီ လျှောက်လာခဲ့၏ ။ ထိုအချိန်၌ ပြတင်း ပေါက်မှ ဖြူရော်ရော် ဘေးတိုက်အရိပ်မှာ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိသေးပေ။

အိမ်တံခါးရောက်သောအခါ တံခါးမှာ ချက်ချင်းပွင့်သွားသည်။ ခြံပေါက်မှ သူတီးလိုက်သော ခေါင်းလောင်သံကို တုံ့ပြန်သည့် သဘောပြသည်။

“မင်္ဂလာမနက်ခင်းပါ မစ္စပွစ်ကွန်”

ဥက္ကဋ္ဌက နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“မင်္ဂလာ မနက်ခင်းပါ”

ကင်ဒေစ်က ပြန်လည်နှုတ်ဆက်ရင်း ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲယမ်းလိုက်၏ ။

နှုတ်ခမ်းများကို တင်းတင်းစေ့ထားပြီး နှာသီးထိပ်မှာ ဖောင်းကြွနေသည်။ ရန်သူအနံ့ကို ရလိုက်သော သားရဲတစ် ကောင်နှင့် တူနေသည်။ မည်းနက်သော မျက်လုံးများမှာ အေးစက်နေပြီး ထိုမျက်လုံးများထဲ၌ ပင် ဒေါသမီးပွင့်ကလေး နှစ်ပွင့်မှာ တလက်လက် တောက်ပနေ၏ ။ စိတ်ဆိုးနေသော ငှက်ကလေး တစ်ကောင်၏ မျက်လုံးနက်များနှင့်လည်း တူနေပေသည်။ အိမ်ထဲဝင်လာဖို့ ဥက္ကဋ္ဌကို သူမက မဖိတ်ခေါ်ပါ။ သို့သော် လေးလေးကန်ကန်နှင့် လျှောက်လာပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ခပ်တည် တည်နှင့် ပြန်လှည့်လာသည်။ ဧည့်သည်ကို ထိုင်ရန်လည်း မပြော။ အိမ်ထဲဝင်ရန်လည်း မပြောပေ။ ဧည့်သည်က သူ့ဘာသာ ကုလားထိုင်ကြီးတစ်လုံးပေါ် ထိုင်သည်။ သူမကလည်း ပြတင်းပေါက် ဘေးရှိ ထိုင်နေကျ ကုလားထိုင်ပေါ် ပြန်ထိုင်သည်။

ကင်ဒေစ်သည် အရပ်ရှည်ပြီး ပိန်လွန်းသည်။ မြက်ပင်တစ်ပင်၏ အဖျားပိုင်းလို ညွတ်ပျောင်း နေ၏ ။ သိမ်မွေ့စွာ လှုပ်ရှားသွားလာတတ်ပေသည်။

“ဒီနေ့ဟာ သာယာတဲ့နေ့ပဲနော်”

ဥက္ကဋ္ဌက ပြောသည်။ ကင်ဒေစ်က ခွန်းတုံ့မပြန်၊ ခေါင်းငုံ့ပြီး ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ တိုက်ခတ်လာသော လေကြောင့် ဇာခန်းဆီးများမှာ တလူလူလွင့်နပြီး ယိမ်းထိုးနေ သောအရိပ်များမှာ အခန်းတွင်း လွင့်မျောနေကြသည်။

ဧည့်ခန်းတွင်းရှိ ကင်ဒွေစ်၏ အော်ဂင်မှာ ဘုရားကျောင်းကကို
မျက်နှာမူထားသော ပြတင်း ပေါက်ဘေးတွင် ရှိသည်။ ဧည့်ခန်းထောင့်၌
နှင်းပန်းအဖြူတစ်စည်း ထိုးထားသော ပန်းအိုးကို ချထားသည်။ သင့်ပျံ့သော
ပန်းရနံ့က တစ်ခန်းလုံးကို မွှေးကြိုင်နေလေသည်။

ဥက္ကဋ္ဌက ပန်းအိုးကိုကြည့်ပြီး ပန်းနံ့ကို အားပါးတရ ရှူသွင်းလိုက်၏ ။

“မွှေးလှပါလား၊ ခင်ဗျားဆီမှာ ဒီလိုလှပမွှေးကြိုင်နေတဲ့
ပန်းတွေရှိတာကိုး”

ကင်ဒွေစ်က ယခုထိ စကားတစ်လုံးမျှ မပြောသေးပါ။

ဥက္ကဋ္ဌက သူမကို ကြည့်လိုက်သည်။

လှုပ်ကျပုလားထိုင်တစ်လုံးလုံးပြည့်အောင် သူ့ကိုယ်လုံး ကြီးကို ထိုင်ချထားသည်။
နက်ပြောင်သော ကုတ်အင်္ကျီလက်အတွင်းမှ လက်နှစ်ဖက်ကို ကုလား
ထိုင်လက်တန်းပေါ်တင်ထား၏ ။

“ကဲ . . . မစ္စဂျစ်ကွန်ဆီ ကျွန်တော် လာရတဲ့အကြောင်းက ဒီလိုပါ။
လိုရင်း ပြောတာပဲ ကောင်းမယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။ နည်းနည်းပါးပါးပဲ
ကျွန်တော် ပြောချင်ပါတယ်။

ဒီလိုပါ . . . ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားအနေနဲ့
ဒီလိုသဘောထားမျိုး ရှိလိမ့်မယ် လို့ ကျွန်တော် မထင်ပါဘူး။ နောက်ပြီး
အမှတ်မထင် ဖြစ်ခဲ့တာဆိုတော့ ခင်ဗျားသတိတောင် ထားမိမှာမဟုတ်ပါဘူး။
ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့မနက်က ကျွန်တော်တို့ ဘုရားကျောင်းမှာ ဘုရားဝတ်ပြုရင်း
ဓမ္မတေးတွေ ဆိုကြတယ် မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား သိပါတယ်။ ဘုရားကျောင်း
ဓမ္မတေးအဖွဲ့ သီဆိုနေ တဲ့အချိန်မှာ ခင်ဗျားလည်း ဓမ္မတေးလိုက်ဆိုတာ
ကြားရပါတယ်။ အဲဒါ နည်းနည်းများ ကျယ်သွား သလားလို့ပါ။
တိုက်ဆိုင်မှုဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ။ ပြတင်းပေါက်တွေကိုလည်း အကုန်လုံးလိုက်ဖွင့်ထားတာ

ဆိုတော့ မစ္စဂွန်ကွန် ဝတ်ပြုလိုက်တဲ့ ဓမ္မတေးသံက ဘုရားကျောင်းထဲမှာ ဝတ်ပြုနေတဲ့ ကျွန်တော် တို့ကို နည်းနည်းပါးပါး အာရုံထွေသွားအောင် ဖြစ်သွားသလားလို့ပါ။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ ခံစားရလိမ့်မယ် မထင်ပါဘူး။ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိဘူးလို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဘုရားကျောင်းက လူကြီးတွေရဲ့ သဘောထားကို ကျွန်တော်က ရှင်းပြသင့်တယ် ထင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ အပြုအမူဟာ ဆန္ဒမပါပေမဲ့ အားလုံး အနှောင့်အယှက်ပြုရာ ရောက်နေပါတယ်။ အားလုံးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုသဘောမျိုး ရောက်နေပြီဆိုရင် ပညာရှိ သတိဖြစ်ခဲ့ ဆိုသလို မဖြစ်အောင် ကျွန်တော်က လာရှင်းပြရတာ ပါ”

ကင်ဒွေကမူ သူပြောနေချိန်၌ သူ့ကိုမျက်လုံးပင် ဝင့်မကြည့်ပေ။ သူ့ကို သူက ကြည့်လိုက် မိ၍ သူ့စကားလုံးများက သူမကို ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်သို့ လွင့်စဉ်သွားစေနိုင်သည်ဟု ထင်ရ လောက်အောင် ငြိမ်သက်နေသည်။ ဥက္ကဋ္ဌ ပြောပြီးသည်နှင့်-

“ဒီလို လုပ်တာဟာ ကျွန်မက နှောင့်ယှက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မမှာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိပါတယ်။

ဥက္ကဋ္ဌ၏ က သူမကိုကြည့်လိုက်၏ ။

“ရှင် ကျွန်မကို ဒီလိုကြည့်ဖို့မလိုပါဘူး။ အခု ကျွန်မပြောနေတာဟာ အပြောင်အပြက်စကား လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်စကားဟာ နောက်ပြောင်တဲ့ စကား၊ ဘယ်စကားဟာ အတည်အတံ့ စကားဆိုတာလည်း ကျွန်မ သိတယ်။ ကျွန်မ မနက်တိုင်း ဓမ္မတေးဆိုတာဟာ ကျွန်မရည်ရွယ်ချက် နဲ့ ကျွန်မ ဆိုတာပဲ။ နောင်လည်း ကျွန်မ ဆိုနေဦးမယ်။ အခုလို ရှင်က ကျွန်မကို လာပြောတဲ့ အတွက် ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး။ ဂရုလည်း မစိုက်ဘူး။ ကျွန်မအိမ်က ကျွန်မပိုင် တယ်။ ဒီအော်ဂင်ရှေ့မှာ ကျွန်မထိုင်ဖို့အခွင့်အရေးရှိတယ်လို့

ယူဆပါတယ်။ နောက်ပြီး တနင်္ဂနွေ လို ဥပုသ်နေ့မျိုးမှာ ဆာလံကျမ်းထဲက ဆာလံသီချင်းကို ကျွန်မက ဆိုချင်ရင် ဆိုခွင့်ရှိပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မကို တားဆီးပိတ်ပင်တဲ့၊ သိမ်ဖျင်းတဲ့စကားမျိုး ကျွန်မကို လာမပြောပါနဲ့တော့။ နောက်ပြီး ရှင်တို့အားလုံး သိအောင် ကျွန်မသဘောထားကို ပြချင်ပါတယ်။ ဟောဒီမှာ သေသေ ချာချာကြည့်ပါ”

ကင်ဒေ့စ်၎င်းကွန်သည် သူမ ဝါဝန်အဖျားစများကို လက်ဖြင့် အနည်းငယ် သိမ်းယူလိုက်၏ ။ ဥက္ကဋ္ဌကလည်း ကြည့်နေသည်။ နောက်ကတ္တီပါအနီဖုံးထားသော ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်အကြီးကြီး တစ်ခုပေါ်ကို ခြေထောက်တင်ထားလိုက်တော့သည်။

“ဒါဟာ ခြေတင်ခုံအသစ်ပေါ့၊ သိပ်ကောင်းတဲ့ ခြေတင်ခုံပဲ”

ဟုလည်း ပြောပြန်သည်။

ဥက္ကဋ္ဌသည် အယ်လ်ဘမ်ကို တစ်လှည့်၊ သူမကို တစ်လှည့်ကြည့်နေသည်။ အမျိုးသမီး၏ အခြေအနေကို ရိပ်မိလာ၏ ။ သူ့ခေါင်းထဲသို့ အချက်ပေးသံများ ရောက်လာသည်။ ဆင်ခြင်တုံ တရား ကင်းမဲ့လာနေသော အမျိုးသမီးကြီး၏ စိတ်ဂနာမငြိမ်မှုကိုလည်း အကဲဖမ်း၍ ရလာသည်။

ကင်ဒေ့စ်သည် သူ့ကို စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် ခေါင်းကိုမော့လိုက်ကာ ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်လေသည်။ ရယ်သံမှာ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် ဟိန်းလိုက်သလို ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။

“ဟုတ်တယ်။ သိပ်လည်းကောင်း၊ သိပ်လည်းလှတဲ့ ခြေတင်ခုံလေးလို့ ကျွန်မ ထင်တာပဲ။ ဒီလို ခြေတင်ခုံလှလှလေးတစ်စုံကို လိုချင်နေတာ ကြာလှပြီ”

သူမ၏ စကားသံထဲတွင် မကျေနပ်မှု၊ မထိမဲ့မြင်ပြုမှု စသော ခံပြင်းသည့် အသံများ၊ ခံစား ချက်များ ပါဝင်နေ၏ ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မစ္စ . . .”

ဥက္ကဋ္ဌက စကားပြောဖို့ တာရှုလိုက်သည်နှင့် သူမက
အတင်းဖြတ်ပြောသည်။

“ရှင် ဘာပြောမယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ သိတယ် မစ္စတာပေါ့ဒ်။ ရှင်
ဘာမှမပြောနဲ့ဦး၊ ကျွန်မ ပြောစရာရှိသေးတယ်။ လူတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှင်
ဘယ်လိုမြင်လဲ၊ လူတွေဟာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ခရစ်ယာန်တွေဆိုပြီး
ဟန်ဆောင်ကြတာ။ အဲဒီ လူတွေဟာ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတော့ အခု ကျွန်မကို
စွပ်စွဲနေတဲ့ အယောင်ဆောင် ခရစ်ယာန်တွေပေါ့။ ကျွန်မဟာ
ဟောဟိုဘုရားကျောင်းထဲက ဓမ္မ တေးသီဆိုတဲ့ စင်ပေါ်မှာ အနှစ်လေးဆယ်လုံးလုံး
ဘုရားသခင်ကို ကန်တော့ပန်းဆင် သီဆိုခဲ့ တယ်။ ကျွန်မ
နေထိုင်မကောင်းတဲ့နေ့ကလွဲရင် တနင်္ဂနွေတစ်ရက်မှ မပျက်ကွက်ခဲ့ဘူး။ အကောင်း
ဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားဆိုခဲ့ပါတယ်။ အိပ်ရာဝင်ရင်တောင်မှ ကျွန်မအာရုံဟာ
သီချင်းထဲမှာပဲ ရှိတယ်။ အခုတော့ ကျွန်မကို စကားတစ်လုံးတောင် ကြိုမပြောဘဲနဲ့
ဒီနေရာက ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက် ကြတယ်။ ကျွန်မအသံဟာ တခြားသူတွေလောက်
မကောင်းတော့ဘူးလို့ ဘယ်သူမှ ကျွန်မကို မပြောနိုင်ဘူး။ ဝေးဆိုတဲ့
ကောင်မလေးရဲ့အသံကရော ဘယ်လောက်များ ကောင်းလို့လဲ။ တစ်ချိန် လုံး အသံကို
မြှင့်မဆိုပါဘူး။ မဆိုနိုင်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ သူဆိုသွားတာက
ဆွဲပြီးဆိုသွား တာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် နှစ်ဆယ်တုန်းက စံချိန်အတိုင်းပဲ။ အဲဒီ လို
မဟုတ်ပါဘူးဆိုရင်တော့ မပြော တတ်တော့ဘူး။ ဘုရားကျောင်း
အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့က လူတွေရဲ့ ယုံကြည်မှုဆိုတာက ဘာလဲ။ ဓမ္မ တေးအဖွဲ့
အဆိုတော်အိုကြီးတစ်ယောက်နဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့က ဥက္ကဋ္ဌအိုကြီးတစ်ယောက်ကို
တာဝန်မပေးသင့်တော့ဘူး ဆိုတာမျိုးလား။

တစ်သက်လုံး ဘုရားကျောင်းမှာ ဓမ္မတေးဆိုခဲ့သူတွေ အခု
မဆိုရတော့ဘူးဆိုရင် သူတို့ ရင်ထဲ ဘယ်လိုခံစားရမလဲ။ ဘုရားသခင်ရဲ့
ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကို သူတို့အများကြီး ဆိုခဲ့ကြပါ တယ်။ ဓမ္မတေးကို သီဆိုကြတာ။

ဘုရားသခင်ရဲ့ ဒေသနာတော်တွေကို ဟောပြောတာတွေဟာ
သိပ်မကောင်းတော့ဘူးဆိုပါတော့။ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ၊
ဘယ်လိုပြောင်းလဲကြမလဲ။

ကယ်တင်ခြင်းဆိုတာ အခြားသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို
ထိခိုက်နစ်နာမှုမရှိစေရဘူးလို့ ကျွန်မ ကြားဖူးတယ်။ အခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။
လူတွေဟာ ပျာယာခတ်နေကြတယ်။ ထမင်း ဆိုင် တစ်ဆိုင်လိုပဲ၊
အစည်းအဝေးခန်းထဲ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်နဲ့ ခြေကိုရှုပ်နေကြတာပဲ။

ရှင်ကိုလည်း အခု တာဝန်က ရုပ်သိမ်းလိမ့်မယ်လို့ ရှင်မထင်ဘူးလား
မစ္စတာပေါ့ဒ်။ ရှင့်ဆီကို လာပြီး ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်တစ်ခုပေးပြီး
အငြိမ်းစားပေးလိုက်ပြီလို့ ပြောလာရင် ရှင့်ရင်ထဲ ဘယ်လို ခံစားရမလဲ။ ရှင်
သဘောတူနိုင်ပါ့မလား။ အခုချိန်ထိ ဘုရားသခင်ရဲ့ ဒေသနာတော်တွေကို ရှင်
ဟောပြောနေတာ အလွန်ကောင်းပါတယ်။ အမှားပါတယ်လို့ ကျွန်မ
မတွေ့သေးပါဘူး။ ကျွန်မကို အမြဲတမ်း တရားရေအေးတိုက်ကျွေးနေသလို
ခံစားမိတယ်။ ကျွန်မ ဓမ္မတေးဆိုနေတာဟာလည်း ကျွန်မအတွက် အမြဲတမ်း
စိတ်အေးချမ်းသာပြီး ကြည်နူးနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူတွေမှာတော့ အဲဒီ လို
ဆင်ခြင်တုံတရား မရှိကြဘူး။ ရှင်ဟာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်
ဓမ္မဆရာတစ်ယောက်သာဆိုရင်တော့ ရှင့်တရားတွေ၊ ဟောပြောချက်တွေကို
ကျေကျေနပ်နပ် နာယူကြလိမ့်မယ်။

အဲဒီ လိုအမြဲတမ်း နာယူနေကြလိမ့်မယ်လို့ ရှင်မမျှော်လင့်နဲ့နော်။
သက်ကျားအိုလည်း ဖြစ်လာရော ရှင့်ကို နှင်ထုတ်ပစ်လာကြလိမ့်မယ်။
ခပ်သွက်သွက် ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ရှင့် နေရာမှာ အစားထိုးကြလိမ့်မယ်။
အဲဒီ အခါမှာ ရှင် ဘယ်လိုခံစားရမလဲ။

နောက်တစ်ခု ကျွန်မ ပြောချင်တာက ဝီလျံအင်မွန် ဆိုပါတော့။ သူဟာ
ကျွန်မထက် သုံးနှစ် ကြီးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက အခုထိ အဆိုအဖွဲ့ကို

ခေါင်းဆောင်တုန်း၊ ယောက်ျားအဆိုအဖွဲ့မှာ ခေါင်းဆောင်အဆိုတော် ဖြစ်တုန်းပဲ။
ဒီတော့ ကျွန်မအသံဟာ ကျသွားပြီ၊ အက်သွားပြီဆိုရင် သူ့အသံကရော၊
ဝီလျံအင်မွန်ရဲ့ အသံလေ။

အခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ဝီလျံအင်မွန်ဟာ အရင်တုန်းကလို
ဆိုနိုင်တုန်းပဲ။ သူ့ကျ တော့ ကျွန်မကို မောင်းထုတ်သလို ဘာကြောင့်
မောင်းမထုတ်ကြသလဲ။ သူ့ကိုရော ဓာတ်ပုံ အယ်လ်ဘမ်တစ်ခု
မပေးကြသေးဘူးလား၊ ကျွန်မတော့ နားမလည်နိုင်အောင်ကို ဖြစ်နေပြီ။

ဒီတော့ ကျွန်မအကြံကောင်းတစ်ခုပေးချင်တယ်။ ကျွန်မကို
အားလုံးထဲက လူတစ်ယောက် အသက်ကြီးလာပြီဆိုရင် မောင်းထုတ်၊
အသက်ငယ်ငယ်လေးကို အစားထိုးထည့်၊ နောက် လူသူ မရှိတဲ့ ကျွန်းတွေပေါ်ကို
အသက်ကြီးလာတဲ့သူတွေကို ပို့၊ သူတို့တစ်ယောက်စီကို ဓာတ်ပုံအယ်လ်
ဘမ်တစ်ခုစီပေးလိုက်။ ကျွန်းပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး သူတို့တစ်တွေရဲ့ ဘဝနေဝင်ချိန်မှာ
ဓာတ်ပုံလေးတွေ ကြည့်ပြီး စိတ်ဖြေကြပေတော့။ ဒီအကြံကို အစိုးရသာ သိသွားရင်
လုပ်ချင်လုပ်ပေးနိုင်တယ်နော်။

လွတ်ခဲ့တဲ့ ကြာသပတေးနေ့က အိမ်ကို သူတို့လာကြတယ်။
ဓမ္မတေးအဆိုတစ်ဖွဲ့လုံးပေါ့။ ည ရှစ်နာရီလောက်ရှိပြီ။ ကျွန်မကို
တအံ့တဩဖြစ်သွားအောင် ရုတ်တရက် လာကြဟန်ဆောင်တာ ပေါ့။ ဟင်း ဟင်း . .
. အံ့ဩသွားအောင်တဲ့။ ကိတ်မုန့်တွေ၊ လိမ္မော်ရည်တွေရော အစုံပါပဲ။ သူတို့
တတ်နိုင်သလောက် အကောင်းဆုံးလုပ်လာကြသလို ကျွန်မလည်း
အမှန်တကယ်ဝမ်းသာခဲ့ပါ တယ်။ ကျွန်မဘဝမှာ အဲဒီ လို အမှတ်မထင်ပါတီပွဲမျိုး
တစ်ခါမှ မလုပ်ခဲ့ဖူးပါဘူး။

ဂျင်နီကားလေး၊ သူပဲ စီစဉ်လာတာပေါ့။ သူတို့က ကျွန်မကို
တစ်ကိုယ်တော် သီချင်းဆိုခိုင်း တယ်။ အဲဒီ အချိန်ထိ ကျွန်မ တစ်စက်ကလေးမှ
သံသယမဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ဘယ်လောက် အလိုက်သလဲ ဆိုတာ ပြန်တွေးတိုင်း

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒေါသဖြစ်လို့ မဆုံးဘူး။ သူတို့ကတော့ ကျိတ်ရယ်နေမှာ ပေါ့။

သူတို့လည်း ပြန်သွားရော၊ ဟောဒီ ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်ကို စားပွဲပေါ်မှာ တွေ့တော့တာပဲ။ အယ်လ်ဘမ်အဖုံးမှာ ‘သို့ မစ္စကင်ဒေ့စ်ဂွန် . . . မှ မိတ်ဆွေများ’ဆိုတဲ့ စာတန်းလေးထိုးထား တယ်။ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ကျွန်မကို အဆိုအဖွဲ့ကနေ အနားပေးလိုက်တဲ့အကြောင်း စာတစ် စောင် ရေးထားတာကို ဖတ်လိုက်ရတာ ပေါ့။

အဆိုအဖွဲ့ကနေ ကျွန်မကို ထုတ်ပစ်တဲ့အကြောင်း ကျွန်မကို အသိပေးချင်ရင် အဆင်ပြေ မယ့် နည်းလမ်းတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ကျွန်မကို သဘောမကျတော့ဘူး၊ ကျွန်မအစား အယ်လ် မာဝေးကို ဆိုစေချင်တယ်လို့ ရိုးရိုးသားသားပြောကြပေါ့။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးကြပေါ့။ အဲဒီ လိုလုပ်ရင် ကျွန်မ သိပ်ခံစားရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒေါသဖြစ်သင့်တဲ့ ကိစ္စလို့လည်း ကျွန်မယူဆ မှာမဟုတ်ပါဘူး။

အခုတော့ လုပ်ပုံကိုကြည့်ပါဦး။ မိတ်ဆွေတွေဆိုတာမျိုးနဲ့ အယောင်ဆောင်လာကြတယ်။ ဒါလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အယ်လ်ဘမ် ထားသွားတာက ဆိုးတယ်။ အယောင်ဆောင်လာ တာက တိတ်တိတ်လေး အယ်လ်ဘမ်ထားသွားတာလောက် မဆိုးပါဘူး။ စာထဲမှာ သူတို့က ရေးထားလိုက်သေးတယ်။

“ဘုရားကျောင်းမှာ ကျွန်မ တာဝန်ယူ ထမ်းဆောင်ခဲ့တာတွေကို ကြီးကြီးမားမား တန်ဖိုး ထားပါတယ်”တဲ့။

“အမြဲထာဝရ လေးစားဂုဏ်ယူနေပါတယ်”တဲ့။

‘အခုလို အနားပေးလိုက်ရပေမဲ့ ကျွန်မအပေါ် အမြတ်တနိုး တန်ဖိုးထားမှုဟာ နည်းနည်း လေးမှ လျော့ပါးမသွားပါဘူး’တဲ့။

‘ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်မှာတော့ ကျွန်မရဲ့တာဝန်ကို ယူထားမှုဟာ

မဆိုသလောက်လေး ကျွန်မ လျော့ပါးလာတယ်လို့ သူတို့ထင်မြင်မိပါတယ်'တဲ့။

ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မဖြေရှင်းတော့ပါဘူး။
ဆင်ခြေလည်း မတောင်းတော့ပါဘူး။ ကျွန်မကို ပြတ်ပြတ်သားသား
မောင်းထုတ်ပစ်ရဲတယ်ဆိုရင် တံခါးပေါက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး 'ဒီအပေါက်က
မင်းထွက်သွား'လို့ ရှင်းရှင်းပြောကြပေါ့။ အခုတော့ တံခါးပေါက် ပေါင်တွေ၊
တန်းတွေ၊ အောက်ခြေတွေမှာ သကာရည်တွေသုတ်လိမ်းထားလိုက်ကြသေးတယ်။
ကျွန်မက စဉ်းစားတဲ့အခါ ချိုချိုကောင်းကောင်းလေး ဖြစ်အောင်ပေါ့လေ။

ဒီအယ်လ်ဘမ်ကို ချက်ချင်းပြန်ပို့မလို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူ
စလုပ်တာလဲ၊ ဘယ်သူ့ ဆီ ပို့ရမလဲဆိုတာ ကျွန်မ မသိဘူး။ ဒါကြောင့်
အယ်လ်ဘမ်ကို အခုလို ခြေတင်ခုံလုပ်လိုက်ရတာ ပေါ့။ ကျွန်မစိတ်ကူးပေါ်လာတဲ့
ဒီနည်းဟာ အကောင်းဆုံးလို့ ထင်ပါတယ်။ အရင်တုန်းက ကျွန်မ ဖိနပ်တွေ
ဖုန်သုတ်ဖို့ အခုလို ခြေတင်ခုံကောင်းကောင်းမရှိခဲ့ဘူး။ အခုမှ ထူခြားတဲ့
ခြေတင်ခုံတစ်ခု ရတော့တာပဲ”

ဘုရားကျောင်းအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌလည်းဖြစ်၊
တရားဟောဆရာလည်းဖြစ်သော မစ္စ တာပေါဒ်မှာ လှုပ်ကုလားထိုင်ပေါ်
အငေးသားထိုင်နေသည်။ ကင်ဒွေစ်ကို မကြည့်ဘဲ သူ့ရှေ့တူရူ သို့ ငေးစိုက်နေ၏ ။
သူ့အဖြစ်သည် အားကိုးရာမဲ့နေသူတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသလို ကုလားထိုင် ပေါ်
တင်ထားသည့် နှမ်းဖတ်ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးနှင့်လည်း တူနေသည်။

ထိုကျေးလက်ဓမ္မဆရာမှာ နဂိုကပင် ရိုးသားဖြောင့်မတ်ပြီး
တည်ကြည်သော လူတစ် ယောက်ဖြစ်သည်။ အနှစ်လေးဆယ်လုံးလုံး
အစဉ်အလာအတိုင်း၊ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း မိရိုးဖလာ သွန်သင်ဆုံးမသည့်အတိုင်း
လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ဘာသာတရား၏ ဆုံးမပညတ်ချက်များကို မဖောက် မဖျက်ဘဲ
ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ သမားရိုးကျလျှောက်လှမ်းခဲ့သော သူ့ဘဝတွင်
ဘာအပြောင်းအလဲမှ မရှိခဲ့ပေ။ တစ်ရာသီမှ တစ်ရာသီ ကူးပြောင်းခြင်း၊

တစ်နေ့မှတစ်နေ့၊ တစ်နှစ်မှတစ်နှစ် ပြောင်းလဲ ခြင်းသာ သူသိသည်။ အခြား
အသစ်အဆန်းမျိုး သူ့တွင်မရှိ။ အသစ်ကို ခုံမင်တွယ်တာသော ဆန္ဒ လည်း
သူ့မှာမရှိခဲ့ပေ။

ထိုကဲ့သို့သော ကျေးလက်ဓမ္မဆရာတစ်ဦးအဖို့ ယခုကဲ့သို့
အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ အပြုအမူ၊ အပြောအဆိုများမှာ နားမလည်နိုင်အောင်
ဖြစ်နေသည်။ သူ သိခဲ့သမျှတွင် ထိုအမျိုးသမီးမှာ သူ့လိုပင် အေးအေးချမ်းချမ်း
နေထိုင်လာခဲ့သူဖြစ်၏ ။ ယခုတော့ သူထိုင်နေသည့် တစ်ချိန်လုံးတွင်
ထိုအမျိုးသမီး၏ စိတ်ထဲက တော်လှန်ရေးဗီဇစိတ်ဓာတ်များ နိုးကြားထကြွလာပြီး
တော်လှန်ရေး ပြောင်းလဲလိုမှုများ ဖြစ်လာသလား အောက်မေ့ရသည်။
ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းမဲ့သွားခြင်းမျိုးမှ တစ်ပါး ဤကဲ့သို့ ပြင်းထန်မှုမျိုး၊
အလွန်အကျွံပေါက်ကွဲမှုမျိုးများ ဖြစ်ပွားလိမ့်မည်ဟု သူမထင်မှတ် ခဲ့ပေ။

ကင်ဒွေစ်သည် သူမစိတ်နှင့် သူမကိုယ် မဟုတ်တော့ချေ။ မူလစိတ်မှ
ကင်းလွတ်သွားပြီဟု သူယူဆ၏ ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း စည်းစနစ်ကြီးသော
နယူးအင်္ဂလန်နယ်သားတစ်ဦး မဟုတ်ပါ။ အခြေခံကျသော ဒေသဆိုင်ရာ
ပုံပန်းသဏ္ဌာန်အားလုံးလည်း သူ့မှာမရှိပါ။ သူလည်း သာမန်လူ တစ်ယောက်ပင်
ဖြစ်ပြီး အားနည်းမှုများ၊ ချို့ယွင်းချက်များ ရှိပါသည်။ သို့သော် ယခုတွေ့ရသော
အဖြစ်နှင့် ပတ်သက်၍ သူ့အတော်အံ့ဩသွားသည်။ ခေါင်းလည်း
အတော်ခြောက်သွားသည်။

သူတို့ဒေသဖြစ်သော နယူးအင်္ဂလန်တွင် သဘာဝ အနေအထားအရ
ရေလွှဲတံခါးကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ သို့လျှောက်ထားသမျှ ရေအားများကို
ထိုရေလွှဲတံခါးမှပင် လွှတ်ပေးရသည်။ ထို့ပြင် သူတို့ ဒေသမှာ အပူပိုင်းတွင် ကျပြီး
အခြားဒေသ၊ အခြားနေရာများထက်၊ သူတို့နေသည့်နေရာက ပိုပူ သည်။
ထိုအပူဒဏ်ကြောင့်များလား၊ ထိုအပူဒဏ်ကြောင့် သွေးဆူ ပူလောင်နေရောသလား။

ကင်ဒွေစ်၎င်းကွန်မှာ ယခင်ယခင်က အလွန်အေးသောအမျိုးသမီးတစ်ဦး

ဖြစ်သည်။ ရိုးသား ဖြူစင်ပြီး အလွန်သိမ်မွေ့၏။ မည်သည့် ကိစ္စမဆို ချင့်ချင်ချိန်ချိန် ဆုံးဖြတ်တတ်သူ အမျိုးသမီး အဖြစ် လူအများက သိထားကြ၏။ ဘာသာတရားနှင့် ပတ်သက်၍ ရည်မှန်းချက်ရှိသော အမျိုးသမီး တစ်ဦးအဖြစ် မည်သူကမျှ သံသယမရှိခဲ့ပေ။ ယခုတော့ သူမ၏ ကိုယ်ကျိုးအတွက်အပေါ် အခြေခံ၍ ဒေါသတုံ့ပြန်ထူသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်များသည် မယုံနိုင်လောက်အောင် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပေသည်။

ကင်ဒွေစ်က ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဒီနေ့ မနက်က ဆိုခဲ့သလို နောင်တနဂီနွေနေ့တွေ အဲဒီ နောက် တနဂီနွေနေ့တွေမှာလည်း ကျွန်မဆိုမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ဒီလိုဆိုလို့ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ကျွန်မကရမစိုက်ဘူး။ ကျွန်မကိစ္စ ကျွန်မဘာသာ ရှင်းမယ်။ ကျွန်မလုပ်ချင်တာ လုပ်ခွင့်ရှိတယ်လို့လည်း ကျွန်မ ယူဆ တယ်။ ကျွန်မဟာ ခြေကို ဖွမနင်းဘူး။ ခြေအပြားလိုက်ချနင်းတယ်ဆိုတာ လူတွေမြင်စေ့မယ်။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ် ရဲရဲလျှောက်တယ်ဆိုတာကို လူတွေ သိစေရမယ်။ ရဲရဲလျှောက်လို့ နောက်ဘက်မှာ နည်းနည်းပါးပါး မြေပွချင်ပွသွားမှာပေါ့။ ကျွန်မဟာ ကျွန်မဆိုနေတဲ့သီချင်းရဲ့ စည်း ချက်ကို တစ်အောင့်တစ်နားတောင် ရပ်လိမ့်မယ် မထင်နဲ့။ မဆိုနဲ့၊ မတီးနဲ့လို့ ကျွန်မကို လာတားကြ တာကိုလည်း ကျွန်မ လက်ခံပါတယ်။ တားချင်ရင် တားကြပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မရဲ့ အော်ဂင်မှာ ဆာလံတေးသွားကိုတီးပြီး ဆာလံသီချင်းကို သီဆိုခွင့်ရှိပါတယ်။ အဲဒီ သဘောထားကို အားလုံး သိထားစေချင်တယ်။

ကဲ . . . ကျွန်မပြောခဲ့တာတွေကို ရှင် သဘောမကျဘူး မဟုတ်လား။ မကြိုက်ဘူးဆိုရင် ရှင်တို့အစည်းအဝေးခန်းမကို ကျွန်မသဘောထားတွေ ယူသွားပြီး တင်လျှောက်ပေတော့”

ကင်ဒွေစ်သည် ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကတည်းက ဘုန်းတော်ကြီးများ၊ ဓမ္မတေးဆရာများကို ချစ်ခင်ရိုသေခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ဓမ္မဆရာပေါဒ်ကိုလည်း အမြဲတစေ

ရိသေကျိုးနွံခဲ့သည်။ နှိမ့်ချပြီး ဆက်ဆံခဲ့သည်။ ယောက်ျားများကိုလည်း သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ဆက်ဆံလေ့ရှိပါသည်။

ယခုတော့ ပြောင်းလဲသွားပြီ။

ဧည့်သည်အဖြစ် ရောက်ရှိနေသော ဓမ္မဆရာကို ရဲရဲတင်းတင်း ဆက်ဆံသည်။ ပြောချင် သလိုပြောသည်။ အိမ်နောက်ဘက် ခြံစည်းရိုးကို ကျော်၍ မိန်းမအချင်းချင်း အတင်းပြောသလို နှုတ်ခမ်းတလန် ပန်းတလန်နှင့် ပြောဆိုခဲ့သည်။ ဓမ္မဆရာကတော့ စကားများများ ပြန်မပြောပေ။ သူ့အပေါ် လေးစားချစ်ခင်မှု ဒီရေတစ်စုံတစ်ရာ မြင့်တက်လာအောင်လည်း စွမ်းဆောင်နိုင်စွမ်းမရှိ။ အခြေအနေတိုးတက်ကောင်းမွန်လာအောင်လည်း သူမလုပ်ဆောင်နိုင်။ သူလုပ်နိုင်သမျှမှာ ပြောသ မျှကို နားထောင်ဖို့၊ ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်မှု မှန်သမျှကို သည်းခံခွင့်ပြုထားဖို့ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဓမ္မဆရာက သူမ၏ အပြစ်တချို့ကို ထုတ်ဖော်ပြော၏ ။ ထိုသို့ ပြောလိုက်သည့်အတွက် ကင်ဒေ့စ် ဒေါသပိုကြီးလာသဖြင့် မစ္စတာပေါ့ဒ်က နောင်တရစွာဖြင့် တောင်းပန်ရသည်။ နောက်ဆုံး ၌ ယခုဖြစ်ပျက်သမျှမှာ ဘုရားသခင်၏ အလိုအရသာဖြစ်ပြီး ဘုရားသခင်ထံ ဒူးထောက်ဆုတောင်း ဖို့၊ ဘုရားသခင်၏ ခွင့်လွှတ်မှုကို တောင်းခံဖို့ ပြောသော်လည်း သူမက လက်မခံပေ။

ကင်ဒေ့စ်က ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ငြင်းပယ်သည်။

“ဒီကိစ္စ ဘုရားသခင်ဆီမှာ ဆုတောင်းနေလို့လည်း ဘာမှထူးမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘုရားသခင်က ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ထူးထူးခြားခြား လုပ်ပေးနိုင်မယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ပါဘူး။”

ဓမ္မဆရာ မစ္စတာပေါ့ဒ် ပြန်သွားသောအခါ မွန်းလွဲပိုင်း ဝတ်ပြုချိန်သို့ ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။ ဓမ္မဆရာအဖို့ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် သက်သောင့်သက်သာနာနေနိုင်ချိန် မရှိတော့ပေ။ အနားယူချိန်

လက်လွှတ်လိုက်ရသည်မှာ တော်လှန်သူတစ်ဦးကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ကင်ဒွေစ်သည် ပြတင်းပေါက်ဘေးတွင် ထိုင်စောင့်နေ၏ ။
ခေါင်းလောင်းထိုးသည်နှင့် မွန်းလွဲချိန် ဘုရားဝတ်ပြုမည့်လူများ တန်းစီပြီး အိမ်ရှေ့မှ
ဖြတ်သွားကြသည်ကို စောင့်ကြည့်နေ သည်။ တူတော်မောင် ဝီလ်ဆင်ဖို့နှင့်
အယ်လ်မာတို့ကို တွေ့သောအခါ မကျေမနပ်ဖြင့်ကြည့်၍ ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ကောင်မနှယ် ပိန်လိုက်တာလည်း
ရထားသံလမ်းထောင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ။ အခုအချိန်မျိုး မှာ ဝီလ်ဆင်
သူ့ကိုယူလိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ ဒီကောင့်ကို ငါဘာမှမပေးတော့ဘူး။ ဘာတစ်ခုမှ
ရမယ်မထင်နဲ့။ ပျော့ပျော့လေးနဲ့ တော်တော်နံ့မယ့် ကြောင်ချေးလို ဟာမလေး။
မယားကောင်း တစ်ယောက်တော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တွေးကြည့်ရင်
အတော်ရယ်စရာကောင်းတယ်”

ခေါင်းလောင်းထိုးသံလည်း ရပ်သွားပြီ။ လူများလည်း ဘုရားကျောင်းထဲ
ရောက်သွားကြပြီ။

ကင်ဒွေစ်လည်း အော်ဂင်ရှိရာသွားပြီး အသင့်နေရာယူလိုက်ပြီ။
ဓမ္မတေးစာအုပ်ကို မျက်နှာ ရှေ့တွင် ဖွင့်ကာ အသင့်အနေအထားဖြင့်
ငြိမ်ငြိမ်လေးစောင့်နေတော့သည်။

သေးသွယ်ဖြူဖွေးသော လည်တိုင်ပေါ်နှင့် နားထင်စပ်ရှိ
သွေကြောများမှာ တလှုပ်လှုပ်နှင့် သွေးတိုးနေ၏ ။ မည်းနက်သော
မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် တောက်ပြောင်ပြီး
ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေသည်။ ဘုရားကျောင်းမှ တီးဝိုင်းရှိရာဘက်သို့ ကိုယ်ကိုကိုင်၍
နားစွင့်ထားသည်။ ခါးကိုနွဲ့ပြီး ကိုယ်ကိုကိုင်ထားခြင်း မဟုတ်ဘဲ ခါးကိုတောင့်ထားပြီး
ကိုယ်ကို ကိုင်ထား၏ ။ ထိုသို့ နားစွင့်ထားမှသာ ဝီပီပြင်ပြင် ကြားရနိုင်ပေသည်။

ထိုအချိန်၌ ဘုရားကျောင်းထဲမှ အော်ဂင်တီးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့်

သူမကိုယ်ကို တည့်မတ်စွာ ထိုင်လိုက်၏။ အရိုးပြိုင်ပြိုင်ထနေသော ပိန်သွယ်သည့် လက်ချောင်းများက အော်ဂင် ခလုတ်များကို ထက်သန်ပြင်းပြစွာ တီးခတ်လိုက်လေသည်။ လက်ချောင်းကလေးများက ခလုတ် များကို ဖိပြီးတီးနေသလို ခြေထောက်များကလည်း အော်ဂင်ခြေနင်းများကို အားရှိပါးရှိ ဖိနှင်းချနေ သည်။ သွယ်လျသော သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားနေသဖြင့် ယိမ်းထိုးနေသည်။

ပထမအပိုဒ်ကို အယ်လ်မာက စဆိုလိုက်သောအခါ ကင်ဒေ့စ်ကလည်း ဝင်ဆိုတော့သည်။

ကင်ဒေ့စ်သည် အလွန်အသံကောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူမ၏ အသံက စီပြီးထွက်လာ သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သဝန်တိုစိတ်ဖြင့် ဒေါသထွက်ကာ လည်ချောင်းသံ ဟိန်းနေသည်။ ကင်ဒေ့စ် ဆိုနေသော ဓမ္မတေးသံနှင့် အော်ဂင်တီးသံများသည် အမှားအယွင်းမရှိ။ သူမ အသံသည် တစ်ခန်း လုံးကို ဖုံးလွှမ်းကာ စီညံနေသည်။ သူမ၏ သီချင်းသည် အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် မီးတောက်လို လောင်မြိုက်ပြီး ခံစားချက်ကို ဖော်ကျူးနေ၏ ။

သိမ်မွေ့ညင်သာစွာ သီဆိုနေသော အယ်လ်မာဝေးအနေဖြင့် ကင်ဒေ့စ်၏ စူးနစ်သော အသံကို ဘယ်လိုမှ တုပြိုင်ကျော်လွှား၍ မရနိုင်ပေ။

သို့သော် အယ်လ်မာအနေဖြင့် သူမတာဝန်ကို အခိုင်အမာရပ်တည်ပြီး ဆိုရမည့် သီချင်းကို တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ သီဆိုနေသည်။ သို့သော် အယ်လ်မာ စိတ်ထဲတွင် တငွေ့ငွေ့လောင်မြိုက် နေသော မောဟမီးမရှိ၊ မစ္စရိယစိတ်လည်း ရှိမနေပေ။ အပြိုင် သီဆိုနေရသော အဘွားအို၏ ဂီတ အနုပညာမျိုးလည်း သူမတွင် မရှိသေးပေ။

ဤကဲ့သို့ ပိန်သွယ်ဖျော့တော့သည့် အမျိုးသမီးကြီးသည် သူမ၏ ခံစားချက်ဖြင့် မာန်မ လျှော့သေး။ မာနလမ်းကျဉ်းပေါ်တွင် ဆက်လျှောက်နေဆဲ။

ကျေးလက်ဓမ္မတေးအဖွဲ့လေးတွင် သီချင်းသီဆိုရသည်မှာ အီတလီကို သိမ်းယူထားသည့် နပိုလီယံလို ဖြစ်နေသည်။ ယခုတော့ ပြည်နှင့်ဒဏ်ခံသော ကျွန်းကလေးပေါ်မှနေ၍ သူမတွင်ရှိ သည့် အင်အားဖြင့် ဆက်လက်တိုက်ပွဲဝင်နေဆဲပင်။

ဝတ်ပြုပွဲ ပြီးဆုံးသွားသေအခါ ကင်ဒွေစ်သည် အော်ဂင်နားမှ ထပြီး ပြတင်းပေါက်ဘေးရှိ သူမ၏ ကုလားထိုင်ဟောင်းကြီးဆီ လျှောက်ခဲ့သည်။ လမ်းလျှောက်သည့်အခါ ဒယိမ်းဒယိုင်ဖြစ်နေ ၏ ။ ကုလားထိုင်ပေါ် အရပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်ချကာ နောက်မှီပေါ် ခေါင်းတင်ထားလိုက်၏ ။ ပါးပေါ်တွင် အနီစက်ကလေးများ ထွက်နေသည်။

တစ်အောင့်လောက်အကြာတွင် ခြံတံခါးကို ခပ်ပြင်းပြင်း ဆွဲပိတ်သံကြားရပြီး ကျောက်စရစ် ခဲခင်းထားသည့် လမ်းလေးပေါ် ခြေဖဝါးချ၍ ခပ်ပြင်းပြင်း လျှောက်လာသံကို ကြားရသည်။

ထိုင်နေရာမှ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ တူဖြစ်သူ ဝီလ်ဆင်ဖို့က အိမ်တံခါးပေါက်သို့ ခပ်သုတ် သုတ် လျှောက်လာနေသည်။ သူမက ကိုယ်ကို ကျုံ့လိုက်ကာ ကုလားထိုင်ပေါ် တစ်ကိုယ်လုံး ပုံချ ပြီး ထိုင်နေသည်။

ဝီလ်ဆင်သည် အိမ်ထဲသို့ ဒေါသတကြီးဖြင့် ဝင်လာ၏ ။ တံခါးကို ပြန်မပိတ်ခဲ့သဖြင့် နောက် ဘက်မှ လေပြင်းသည် တံခါးရွက်ကို ဝုန်းခနဲ တိုက်ခတ်လိုက်သည်။

“အန်တီကင်ဒွေစ် ဘယ်ရောက်နေလဲ”

အသံကျယ်ကျယ်နှင့် အော်မေးသည်။

သူမက ပြန်မထူးပေ။

သူက တစ်အိမ်လုံး လိုက်ရှာသည်။ ဒေါသဖြင့် မျက်လုံးများမှာ

ခုန်ထွက်လာမလားဟု ထင်ရလောက်အောင် ပြူးနေသည်။

“အန်တီကင်ဒွေစ်၊ ခင်ဗျား ရူးနေလား။”

ကင်ဒွေစ်က မတုံ့ပြန်ပေ။

“အန်တီကင်ဒွေစ်”

သူ့ကို လုံးဝမကြည့်။

“မထူးဘူးဆိုရင်တော့ ဟိုအော်ဂင်အိုကြီးကို ပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်ဘက် လွှင့်ပစ် လိုက်မယ်”

“ဝီလ်ဆင်ဖို့”

ကင်ဒွေစ်က အော်ခေါ်လိုက်သည်။ သူမ၏ အသံမှာ စူးနစ်နေသည်။

“ဘာပြောမလဲ အန်တီ၊ အခု အန်တီလုပ်နေပုံက ဘာပြောစရာရော ရှိသေးလို့လဲ၊ ဒီမှာ အန်တီကင်ဒွေစ်၊ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးအတိုင်းတော့ မဖြစ်ဘူး။ အန်တီကို ကျွန်တော် ဘာကူညီရ မလဲ”

“ဘာမှ ကူညီဖို့ မလိုဘူး၊ မင်းကိုယ်မင်း ကူညီဖို့ပဲ ကြိုးစားပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်ပဲ ကူညီရလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ဟောဒီ အော်ဂင် ဟောင်းကြီးကို မပြီး ပြတင်းပေါက်က လွှင့်ပစ်ရမယ်။ အဲဒီ ဘုရားကျောင်းဘက်က ပြတင်းပေါက် တွေကိုလည်း ပျဉ်ချပ်တွေနဲ့ အသေပိတ်ပစ်ရလိမ့်မယ်”

“ဟဲ့ကောင်၊ ဒါ နင့်အိမ်မှ မဟုတ်တာဘဲ၊ နင် လုပ်ချင်သလို လုပ်လို့ရမယ် အောက်မေ့နေ သလား။”

“ကျွန်တော့်အိမ်လို့လည်း ဘယ်သူကမှ မပြောပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကြီးက ကျုပ် အဒေါ် အရင်းကြီးဆိုတော့ မျှော်လင့်ချက်တော့

ထားတာပေါ့ဗျာ။ ဒီမှာ အန်တီကင်ဒေ့စ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ရူးကြောင်ကြောင်တွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲဗျာ”

“ငါက ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိခိုက်အောင် လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊
ငါ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ငါ လုပ်တာ။ နင်က ခွန်အားသုံးပြီး အနိုင်ကျင့်ဖို့ကြံရင်တော့
နင့်လိုကောင်လေးကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြနေ စရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့
ဝီလ်ဆင်ဖို့၊ မင်းကို မှတ်မိအောင် ငါပြောလိုက်မယ်။ မှတ်ထား၊ ဒီနေ့လို ငါ့ဆီလာပြီး
ရမ်းရမ်းကားကား လုပ်တဲ့အတွက် ငါ့ဆီက မင်းခြူးတစ်ပြားမှ မရတော့ဘူးဆို တာ
မှတ်သွားပေတော့။ ငါ့ဆီက ဘာမှမရဘူးဆိုရင် ‘ဝေး’ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့လည်း
ဘယ်တော့မှ မင်းလက်ထပ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကောင်မလေးကို
မင်းအမေအိမ်လည်း ခေါ်သွားလို့မရ၊ မင်းတို့ဘာသာလည်း မနေနိုင်ဘူး
မဟုတ်လား။ အရင်ကတော့ ဒီအိမ်ကို မင်း အတွက် ရည်စူးထားပါတယ်။
မင်းအိမ်ထောင်ပြုတဲ့အခါ မင်းကိုပေးဖို့ စိတ်ကူးထားခဲ့တယ်။ မင်းတို့ အတွက်
အဆင်လည်းပြေ၊ နေဖို့လည်း ကောင်းတဲ့အိမ်လေးပေါ့။ အခုမင်းကို မပေးတော့ဘူး။
နောက်ထပ် သေတမ်းစာအသစ်တစ်စောင် ငါထပ်ရေးမယ်။ မင်းကို ဘာမှမပေးဘူး။
တစ်ပြား တစ်ချပ်မှ မရစေရဘူး။ အဲဒါ မှတ်ထား။ မင်းတင် မကဘူး၊
မင်းအမေလည်း ဘာမှမရတော့ဘူး။ ငါလည်း ဒီလောကကြီးမှာ
ကြာကြာမနေရတော့ပါဘူး။ ကြောက်စရာကောင်းလှတဲ့ ဒီဘဝ၊ စိတ် ဆင်းရဲနေရတဲ့
ဒီအခြေအနေမျိုးမှာ မနေချင်တော့ပါဘူး။

အေး . . . ငါပြောချင်တာ ဒါပဲ ဝီလ်ဆင်ဖို့၊ ငါ့ဆီလာပြီး ကြိမ်းလား
မောင်းလား ခြိမ်းခြောက် လားနဲ့ လာမရမ်းကားနဲ့၊ ငါလှဲချင်ပြီ။ လူလည်း
ဖျားချင်သလို နာချင်သလို ဖြစ်နေတယ်။ သွား သွား . . . မင်း ပြန်တော့”

သူ့အဒေါ်က ဝီလ်ဆင်ကို ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ပေ။

သူလည်း စိတ်ဆိုးမပြေသေးပေ။ အမွေခံအဖြစ်မှ ရုပ်သိမ်းမည်ဆိုသော
အဒေါ်၏ ခြိမ်းခြောက်မှုကို ဂရုမစိုက်၊ ကြောက်လည်း မကြောက်ပေ။ သူက

လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေသူဖြစ် ၏။ အနှောင့်အတည်း အဟန့်အတားများ ရှိနေခြင်းကို သဘောမကျပေ။

သို့သော် သူ့အဒေါ်၏ အိမ်လေးမှာမူ သူ့အတွက် စိတ်ကူးယဉ်စရာ လေထဲက တိုက်အိမ် လေး ဖြစ်သည်။ ရည်ရွယ် မျှော်လင့်ထားသော ရည်မှန်းချက်တစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။

ဝီလ်ဆင်သည် ကိုယ်ခန္ဓာ အလွန်ထားကျိုင်းတောင့်တင်းသူတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း သူ့ အတွေးအမြင်မှာ သာမန်သာဖြစ်သည်။ ရိုးရိုးအတွေးနှင့် ရိုးရိုးအေးအေးသာ နေချင်သည်။ ရည်မှန်းချက်လည်း မကြီး၊ ထူးချွန်ထက်မြက်မှုလည်း မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် အခြေအနေ ဖန်တီးပေးမည့် လေထဲက တိုက်အိမ်လောက်သာ စိတ်ကူးယဉ်နိုင်သည်။ ကြီးပွားတိုးတက်ရေးကို ပြက်ပြက်ထင် ထင် တွေးခေါ်မြော်မြင်နိုင်သူမဟုတ်ဘဲ ကာယအားကိုးသာ အားကိုးသူဖြစ်၍ တစ်အိုးတစ်အိမ် ဆိုသည်မှာ မှန်းဆရုံသာ ရှိ၏ ။ သူ့အနေနှင့်ဆိုလျှင် အိုးအိမ်သစ် ထူထောင်ခြင်း၊ တင့်တင့်တယ် တယ် နေနိုင်ခြင်းသည် သူ့မြေပုံပေါ်တွင်သာ ရှိပေလိမ့်မည်။

သို့သော် သူ့အရည်အချင်းနှင့်ဆိုလျှင် အယ်လ်မာကို လက်ထပ်ယူနိုင်မှာ မဟုတ်ဆိုသည် ကို သူဝန်မခံပေ။ အယ်လ်မာနှင့် လက်ထပ်ပြီး တစ်အိုတစ်အိမ် ထူထောင်ဖို့ကား သူ၏ အဆုံးတိုင် ရည်မှန်းချက်ဖြစ်ပြီး သူ့ကာယအား၊ ဝီရိယအားတို့ဖြင့် အမေနှင့်သူတို့နှစ်ယောက်အတွက်ကို သူတစ်ဦးတည်း လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးနိုင်မည်ဟု ယူဆထားသည်။ အယ်လ်မာနှင့် အမြန်ဆုံးနီးစပ်ဖို့ ကား ကံဇာတာစန်းထမှ ဖြစ်မည်။ ရုတ်တရက် အကုသိုလ်ဝင်လိုက်လျှင်ကား ဘာမှဖြစ်လာတော့ မည် မဟုတ်ပေ။

ဒေါသတကြီးနှင့် ဝီလ်ဆင်ဖို့ အိမ်ထဲမှ ထွက်သွားပြီးနောက် ကင်ဒွေစ်သည် ထိုင်ရာမှထကာ မီးဖိုချောင်ဘက် ထွက်ခဲ့လေသည်။ တစ်နေကုန် ဘာမှမစားရသေးသဖြင့် ရေနွေးကျိုရန် မီးမွှေး သည်။ ရေနွေးအိုးကို မီးဖိုပေါ်တင်ပြီး

ဆူသံကြားရသည်။ မီးဖိုထဲမှ မီးတောက်သည် မကြာမီ ပြာဖြစ်သွား၏ ။ သူမ၏ ခေါင်းထဲတွင်လည်း တွေးစရာ ထွေထွေထူးထူးမရှိတော့။ ခေါင်းလည်း ကိုက်လာပြီး ဆူနေသော ရေနွေးအိုးကို မီးဖိုမှ မချတော့ဘဲ တင်မြဲတင်ထားသည်။

သူမ တစ်ကိုယ်လုံး ချမ်းပြီးတုန်နေသည်။ နေရောင်ပျောက်ပြီး အမှောင်ကြီးစိုးလာသည် အထိ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေမိသည်။

ည ခုနစ်နာရီထိုးချိန်တွင် ဘုရားကျောင်းမှ ဝတ်ပြုခေါင်းလောင်းထိုးသံကို ကြားရလေ သည်။ လူများလည်း ဘုရားဝတ်ပြုရန် စုဝေးရောက်ရှိလာကြသော်လည်း သူမက မလှုပ်ရှားပေ။ ဧည့်ခန်းတွင်းမှ အော်ဂင်ကို ပိတ်ထားသည်။

ဤညနေ ဝတ်ပြုချိန်တွင် ပြိုင်ဘက်နှင့် သီးချင်းပြိုင်ဆိုဖို့ မလိုတော့။ တနင်္ဂနွေည ဝတ်ပြုပွဲ ၌ ဓမ္မတေးကို တစ်ဦးချင်း သီဆိုမှုမရှိဘဲ အားလုံးစုပေါင်းသီဆိုမှုသာ ရှိသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ကင်ဒေ့စ်သည် ဝတ်ပြုပွဲပြီးခါနီး အထိ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေခဲ့၏ ။ ထိုအချိန်၌ ခေါင်းက ကိုက် သည်ထက်ကိုက်လာသည်။ ချမ်းလိုက်သည်မှာလည်း တခိုက်ခိုက်တုန်လာလေသည်။ နောက်ဆုံး၌ ‘အိပ်ရာထဲ လှဲနေတာက ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်’ ပြောပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး အိမ်နောက် ဘက် တံခါးပေါက်ကို ပိတ်ရန် ခါးညွတ်လိုက်သောအခါ လူတစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေ သည်။ တစ်မိနစ်ခန့် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေပြီး အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ လယ်ကွင်းများ ၏ ဟိုမှာဘက်တွင် သစ်တော်များဆီမှ မီးနီလေးများကို မြင်ရသည်။ မီးပွားလေးများ တက်နေ သည်။

‘တောမီးလောင်နေတာပဲ’ ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်လိုက်၏ ။

မီးတောက်က တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာသည်။

ကောင်းကင်သို့ထိုးတက်လာသော မီးညွန့် များကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

တောမီးသည် သစ်ပင်များကို လောင်ကျွမ်းနေ၏။ မီးတောက်များ က နွေဦး၏
ဝေဆာနေသော ရွက်နုများကို ညှိုးခြောက်အောင် ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ကြသည်။ မီးခိုး
များ မှုန်မှိုင်းနေသည်။ လေထုထဲတွင် မီးခိုးငွေ့များဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေသော်လည်း
တောမီးလောင်နေ သည်မှာ ဤနေရာမှ မိုင်ဝက်လောက်ဝေးလေသည်။

ကင်ဒွေစ်သည် တံခါးကို သော့ခတ်ပိတ်၍ အိမ်ထဲဝင်ခဲ့သည်။

သစ်ပင်များသည် ရွက်သစ်များဖြင့် ဝေနေ၏။ ရွက်နုများကို
သီကုံးထားသည်။ နုထွေး ညှိသက်သော သစ်ရွက်ပန်းကုံးများက သစ်ပင်များကို
တန်ဆာဆင်ထားကြသည်။ တေးဆိုငှက် များ၏ အသိုက်သစ်ကလေးများကလည်း
ထိုသစ်ရွက်နုများ ရင့်ရော်လာသည့်အခါ သစ်ရွက်များနှင့် အတူ
ကြွေကျမြေခကြပေလိမ့်မည်။

ကင်ဒွေစ်သည် ယခုအခါ၌ အလျှံညီးညီးတောက်နေသော
မီးလျှံကြားထဲရောက်နေသည်။ မြည်ဟိန်းနေသော မီးတောက်များထဲ
ဆင်းသက်နေပြီး သူမရင်ထဲရှိ ဣဿာ မစ္ဆရိယဆိုသော သဝန်တိုစိတ်သည်
အလျှံညီးညီး မီးလျှံကြီး ဖြစ်နေပေပြီ။

သူမ ဘဝ နွေဦးကာလများ၊ ရင့်ကျက်မှုများ၊ သိမ်မွေ့အေးချမ်းသော
အကျင့်စရိုက်များ အားလုံးလိုလို ထိုမီးလျှံကြားထဲတွင် လောင်ကျွမ်းကုန်ကြပြီ။

ကင်ဒွေစ်သည် ဧည့်ခန်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော သူမ၏ အိပ်ခန်းလေးထဲ
ဝင်ကာ အိပ်ရာပေါ် လှဲလိုက်သည်။ အိပ်၍ ကား မပျော်။ တစ်ညလုံး
မျက်လုံးကြောင့်နေသည်။

မိုးလင်းသောအခါ တံခါးပေါက်ဆီ တွားသွားပြီး အိမ်ရှေ့မှ
ဖြတ်သွားသော ကလေးတစ် ယောက်ကို လှမ်းခေါ်သည်။ ဆရာဝန် အမြန်ဆုံး
ခေါ်ပေးဖို့ မှာလိုက်လေသည်။ စကားပြောနေစဉ် သူမသည် တံခါးပေါက်ကို
တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ကာ တံခါးပေါက်ကို မှီတွယ်ထားရလေသည်။

ချာတိတ်လေးက သူမအဖြစ်ကို တအံ့တဩ ငေးမောကြည့်ရင်း
ပြောသမျှကို နားထောင် နေသည်။

နွေဦးလေပြည်သည် ကင်ဒေစံ၏ မျက်နှာပြင်ကို ပွတ်တိုက်သွား၏ ။
သူမ ဂါဝန်မှာ ဖားလျား ကျနေသည်။ ခြုံထည်လေးကို ပခုံးပေါ်တင်ထား၏ ။ လေက
တိုက်လိုက်သောကြောင့် ခေါင်းပေါ်မှ ဆံပင်ဖြူများသည် နီရဲနေသော ပါးပြင်ပေါ်
ဖုံးလွှမ်းသွားလေသည်။

ထို့နောက် ကင်ဒေစံသည် တံခါးကို ပိတ်ကာ အိပ်ရာပေါ်
ပြန်လှဲချလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှ စ၍ သူမသည် အိပ်ရာပေါ်မှ မထတော့ပေ။

ဆရာဝန်နှင့် မစ္စစ်ဖို့တို့ ရောက်လာကြပြီး ဆရာဝန်က စစ်ဆေးကြည့်ပြီး
လိုအပ်သလို ကုသ ပေးသည်။ သူမသည် တစ်ပတ်နေသွား၏ ။ သူမကိုယ်တိုင်ရော
အခြားသူများကပါ ဘဝ၏ နောက်ဆုံးအချိန်ဟု မပြောကြ၊
ကွယ်လွန်လိမ့်မည်ဟုလည်း မထင်ကြပေ။ ရိုးရိုးဖျားနာခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု
ဆရာဝန်က ပြောသည်။ သူမသည် သတိမေ့ခြင်း။ ကယောင်ကတမ်းဖြစ်ခြင်းလည်း
မရှိ။ သတိကောင်းဆဲပင်။ သို့သော် ကင်ဒေစံက စိတ်ကို လျှော့ထားသည်။

“ငါ့ဘဝ နောက်ဆုံးအချိန်ပဲ”

ဟု ထိုနေ့မနက်က မစ္စစ်ဖို့ကို ပြောလေသည်။

သူမစကားကို ကြားသည်နှင့် မစ္စစ်ဖို့က ရယ်၏ ။ သို့သော် လူနာကတော့
နောက်ဆုံးအချိန် ရောက်ပြီဟု ယူဆနေသည်။ သူမ၏ ရောဂါအခြေအနေမှာ
တိုးပြီးဆိုးမလား။ တိုးပြီး ဝေဒနာ ခံစား ရသည်ဟုလည်း မထင်ရ။

သို့ရာတွင် ဖြည်းဖြည်းချင်း အားနည်းသည်ထက်
အားနည်းလာလေသည်။ ရပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ခံစားမှုရှိပုံမပေါ်သော်လည်း စိတ်ဓာတ်က
ကျသည်ထက် ကျလာလေသည်။ စကားလည်း သိပ် မပြောတော့။ သို့သော် သူမ၏
မျက်လုံးများထဲတွင် ဝေဒနာအရိပ်များ ဖုံးလွှမ်းနေပါသည်။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ဝီလျံအင်မွန်က လူမမာသတင်းမေးရန် ရောက်လာ၏။
ဧည့်ခန်းတွင်းမှ သူ့စကားသံကို ကင်ဒွေစ် ကြားရသည်။ စကားပြောသံကို သဲသဲကွဲကွဲ
ကြားရအောင် သူမက ခေါင်းထူထ၏။ ကိုယ်ကိုတံတောင်ဖြင့် ထောက်မပြီး
နားစွင့်ထားလေသည်။

“ဝီလျံအင်မွန်က မမကို သတင်းလာမေးပါတယ်”

ညီမဖြစ်သူ မစွစိန်က ဧည့်သည်ပြန်သွားပြီးနောက် လာပြောပြသည်။

“ငါကြားပါတယ်”

ကင်ဒွေစ်က ပြောပြီးနောက် ညီမကို ခိုင်းလိုက်သည်။

“နန်စီ၊ ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ် ဘယ်မှာလဲ”

“စားပွဲပေါ်မှာလေ”

“အယ်လ်ဘမ်ကို ဝက်မှင်ဘီးနဲ့ တိုက်ပေးပါလား၊ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း
ဖြစ်သွားအောင်ပေါ့ ကွယ်”

“ရပါတယ် မမရဲ့၊ တိုက်ပေးပါ့မယ်”

တနင်္ဂနွေနေ့ မနက်ကတည်းက ဓမ္မဆရာအလာကို
ကင်ဒွေစ်မျှော်နေမိသည်။ လွန်ခဲ့သည့် တနင်္ဂနွေနေ့က သူ့ကိုရိုင်းရိုင်းပျံ့
ဆက်ဆံခဲ့ပြီးနောက် တစ်ခေါက်ထပ်လာစဉ်ကလည်း အတွေ့ မခံခဲ့ပေ။

ယနေ့ နေ့လယ်ပိုင်း၌ ဓမ္မဆရာလာသောအခါ ကင်ဒွေစ်က
ဓမ္မဆရာနှင့်အတူ ဝတ်ပြု ဆုတောင်းကြသည်။

“အရင်တစ်ပတ် ဥက္ကဋ္ဌလာတုန်းက ကျွန်မအပြုအမူတွေ
ရိုင်းစိုင်းသွားပါတယ်။ ကျွန်မအနေ နဲ့ အဲဒီ လို မပြောသင့်ပါဘူး”

“အဲဒီ တုန်းက ခင်ဗျားနေမှ မကောင်းတာပဲဗျာ”

ဓမ္မဆရာက ဖြေသိမ့်သည်။

ကင်ဒေဝ်က ခေါင်းယမ်းပြီး-

“နေထိုင်မကောင်းလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မပြုမိတဲ့အပြစ်တွေကို ဘုရားသခင်က ခွင့်လွှတ် ပါစေလို့ ဆုတောင်းရမှာပါပဲ”

ဓမ္မဆရာ ပြန်သွားပြီးနောက် ကင်ဒေဝ်သည် ရွှင်ရွှင်ပျပျမရှိတော့ပေ။ သနားစရာကောင်း သော သူမ၏ မျက်လုံးများသည် စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ညီမဖြစ်သူ လှုပ်ရှားသမျှကို လိုက်လံကြည့်ရှု နေလေသည်။

“မမ ကင်ဒေဝ်၊ ဘာလိုချင်လို့လဲ”

မစ္စစ်ဖို့က အစ်မကို ဂရုတစိုက် ပြုစုခဲ့သည်။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်တိုမိသည်။

“နန်စီ”

“ဘာလိုချင်လို့လဲ မမ”

“ဘုရားကျောင်းမှာ ဝတ်ပြုပွဲပြီးရင် အယ်လ်မာနဲ့ ဝီလ်ဆင်ကို ငါ့ဆီလာဖို့ ခေါ်ပေးပါ။ ငါလေ သူဆိုတဲ့အသံကို ကြားချင်လို့ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခေါ်ပေးပါ့မယ်”

ထိုအချိန်၌ ဘုရားကျောင်းတွင် ဝတ်ပြုဆုတောင်းနေကြသည်။ ဘုရားကျောင်း ပြတင်း ပေါက်အားလုံးကို ဖွင့်ထား၏ ။ ထိုနေ့တနင်္ဂနွေသည် နွေးထွေးသော တနင်္ဂနွေနေ့တစ်နေ့ဖြစ်ပါ သည်။

ဘုရားကျောင်းမှ အော်ဂင်သံနှင့် ဓမ္မတေးသံကို ကင်ဒေဝ်သည် အိပ်ရာပေါ်မှ နားစိုက် ထောင်နေခဲ့သည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများမှာ ကြည်လင်ပြီး အေးချမ်းနေ၏ ။ ညီမက ဆံပင်များကို ဖြီးပေးပြီး လျှော်ဖွပ်ထားသော ဦးထုပ်တစ်လုံးကိုလည်း ဆောင်းပေးထားသည်။

ပြတင်းပေါက်မှ ခန်းဆီးအဖြူလေးသည် သဘောရွက်အဖြူကဲ့သို့
လေတိုက်ရာ အလိုက် သင့် လွင့်မျောနေ၏။

ယနေ့ နေရသည်မှာ သက်သောင့်သက်သာရှိသည်ဟု ခံစားရသည်။
သို့သော် သေခြင်း တရားမှာလည်း အလွယ်တကူ ရောက်လာနိုင်သည်ဟုလည်း
သူမထင်မှတ်နေသည်။

ဝတ်ပြုပွဲပြီး၍ လူများထွက်လာသည်နှင့် မစွပ်ဖို့ကင်ဒေ့စ် ကြည့်နေ၏။
လမ်းပေါ်သို့ ထွက် ကာ အယ်လ်မာနှင့်ဝီလ်ဆင်တို့ ထွက်လာသည်နှင့် ကင်ဒေ့စ်က
တွေ့လိုကြောင်း ရှင်းပြကာ သုံးယောက်သား အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့ကြလေသည်။

“မမ ကင်ဒေ့စ်၊ ဒီမှာ အယ်လ်မာနဲ့ ဝီလ်ဆင်တို့ ရောက်လာကြပြီ”

သူတို့နှစ်ယောက်ကို အိပ်ခန်းပေါ်သို့ ခေါ်လာပြီး မစွပ်ဖို့က ပြောလိုက်၏
။ ကင်ဒေ့စ်သည် အိပ်ရာပေါ်တွင်လှဲရင်း ပြုံး၍ -

“ဝင်ခဲ့ကြလေ”

ဟု လေသံဖြင့် ခေါ်လိုက်၏။

အားနည်းလွန်းသဖြင့် သူမအသံကို တိုးတိုးလေးသာ ကြားရသည်။
အယ်လ်မာနှင့် ဝီလ်လ် ဆင်တို့က ခုတင်ဘေးတွင် အားယူထားသော
အပြုံးရိပ်ကလေး ခိုနေပေသည်။

“ဝီလ်ဆင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ အန်တီ ကင်ဒေ့စ်”

“အန်တီလေး . . . အရင်ရေးထားတဲ့ သေတမ်းစာကို
မပြောင်းတော့ပါဘူးကွယ်။ အန်တီ မရှိတော့တဲ့အခါ မင်းနဲ့အယ်လ်မာ ဒီအိမ်မှာ
လာနေကြနော်။ မင်းအမေက တစ်ယောက်တည်း နေနိုင်ပါတယ်။ မင်းတို့ကို
စိတ်ဆိုးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အယ်လ်မာက အန်တီပစ္စည်းအားလုံးကို ယူလိုက်ပါ”

“မဟုတ်ဘူး . . . မဟုတ်ဘူး၊ အန်တီကင်ဒွေစ်ရယ်”

ဝီလ်ဆင်၏ ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်များ စီးကျနေ၏ ။ အယ်လ်မာ၏ မျက်နှာလေးမှာ အံ့မှိုင်းပြီး နှုတ်ခမ်းလေးများမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်လျက် မျက်ရည်များလည်း ဝိုင်းနေသည်။

“အယ်လ်မာရေ၊ အန်တီကို ဓမ္မတေးတစ်ပုဒ်လောက် ဆိုပြပါကွယ်”

“ဘယ်သီချင်းကို ဆိုရမလဲ အန်တီ”

တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် အယ်လ်မာက မေးသည်။

“အကျွန်ုပ် ဝိညာဉ်အား ချစ်ခင်တော်မူသော ဘုရားသခင်ဆိုတဲ့ သီချင်းပါ”

အယ်လ်မာသည် ဝီလ်ဆင်နှင့် ရပ်နေရင်းက ဓမ္မတေးကို စဆိုလေသည်။ ဆိုခါစမှာ အသံ တုန်နေသဖြင့် မနည်းထိန်းရသည်။ နောက် အရှိန်ရလာသည်နှင့် သူမ၏ အသံမှာကြည်လင်ချို့မြဲ လာလေသည်။

ကင်ဒွေစ်သည် အိပ်ရာပေါ်တွင်လှဲလျက်နှင့် နားစိုက်ထောင်နေသည်။ သူမ၏ မျက်နှာမှာ အေးချမ်းစွာဖြင့် ကြည်လင်ဝင်းလက်နေသည်။

အယ်လ်မာက တေးအဆုံးပိုဒ်ကို ဆိုပြီး ရပ်နားလိုက်သော်လည်း သူမ၏ ရွှင်ပျနေသော မျက်နှာမှာ ပြောင်းလဲမသွားပေ။ သူမက အပေါ်သို့ငေးပြီး စကားပြောနေသည်။ ထိုသို့ကြည်လင် ရွှင်ပျနေသည်မှာ အချိန်အကြာကြီးမဟုတ်။ တစ်ခဏသာ ဖြစ်သည်။ အချိန်ပိုင်းသာကြာသည့် လက်ခနဲ လင်းသွားသော အလင်းရောင်မျိုးဖြစ်သည်။ သစ်တောများကို တောမီးလောင်မြိုက်စဉ်က အဖြစ်မျိုးနှင့်တူသည့် မီးခိုးနှင့်မီးလျှံကြားမှ ရုတ်ခြည်းတွေ့လိုက်ရသည့် သစ်တော၏ နောက်ဆုံး ပုံရိပ်မျိုးနှင့်တူသည်။ တောမီးဝါးမျိုးမသွားမီ သစ်ပင်များ လဲပြိုမသွားမီ မျက်တောင်တစ်ခတ်မျှသာ တွေ့လိုက်ရသော တော၏ တဒင်္ဂမြင်ကွင်းမျိုး။

“အသံကို နည်းနည်းလေး နှိမ့်လိုက်၊ အို . . . ဘုရားသခင်”

ကင်ဒရစ်နုတ်မှ ကြားရသည်ဆိုရုံလေး၊ လေသံနှင့် အသံတိမ်တိမ်လေး
ထွက်လာပါသည်။

A VILLAGESINGER.

BY.MARY WILKINGS FREEMAN

*